

*Bērns ir mūsu mūža rīts –
Laiks, kas savā dzīvē jau caur sevi aizvadīts.
Bērns ir mīlestības zieds,
Kas ar mātes, tēva mīļiem glāstiem apveltīts.*

Dzimuši bērni-
Evelīna Spirģe un
Alīna Meirēna.

Sirsniņi sveicam vecākus!

Gaidāmie aptumsumi 2007. gadā

Daļējs Saules aptumsums 19. martā (Latvijā nebūs redzams).

Pilns Mēness aptumsums 28. augustā
(Latvijā nebūs redzams).

Daļējs Saules aptumsums 11. septembrī
(Latvijā nebūs redzams).

Nr. foto

Aprīlis – Sulu mēnesis

- 1. aprīlis – Māņu diena
- 1. aprīlis – Pūpolnīca
- 5. aprīlis – Zaļā ceturtdiena
- 6. aprīlis – Lielā piektdiena
- 7. aprīlis – Veselības diena
- 8. – 9. aprīlis – Lieldienas
- 11. aprīlis – Fašisma upuru piemiņas diena
- 12. aprīlis – Lībiešu biedrības dibināšanas diena (1923)
- 18. aprīlis – Pieminēkļu aizsardzības diena
- 23. aprīlis – Jura diena, Ūsiņš, Grāmatu svētki
- 27. aprīlis – Pilsētu aizsardzības diena

Marts

- Ja marts un aprīlis ir auksts, tad maijs būs silts.
 - Ja martā vēl daudz snieg, vasarā būs slikta raža.
 - Ja martā silts laiks, tad aprīlī auksts un puteņi.
 - Ja silts un sauss marts, gaidāma laba raža.
 - Ja Kunigunde (3.) un Kipriāns (8.) ducina, tad vēl ilgi būs cimdi jāvalkā.
 - Ja Jāzepa diena (19.) ir gaiša un skaidra, tad arājs par vārpām smaida.
 - Cik martā miglas, tik vasarā būs lietus gāzes.
- Sauss marts, slapjš aprīlis un dzestrš maijs pilda vīna pagrabus un siena šķūņus.

ŠAJĀ NUMURĀ:

- Pagasta padomē
- Mūzikas skolai - 20
- Dzīvesstāsts
- Ciemošanās Polijā
- Skolotājam Pēterim Knāķim-80
- Skolas ziņas
- Sporta aktualitātes

Par Mēnesi

Mēness mirst un atdzimst katras 28 – 30 dienas.
Aug no Jauna mēness līdz Pilnmēness.

Dilst pēc Pilnmēness.

Augošs – 1. un 2. ceturksnis.

Tas ir labs laiks sākt lielus darbus. Nepalaidiet garām izdevību, jo spēki pārpārēm. Tie pietiks darbam, mācībām, lietīšķām tikšanās. Tuvāk Pilnmēnesim jūs pārpilda jūtīgums.

Dilstošs – 3. un 4. ceturksnis. Samazinās spēks – šīs divas nedēļas tas dilst kopā ar mēnesi.

Labs laiks pabeigt iesākto. Iesaka nogurumu, spēku zudumu kompensēt ar garšīgu ēdienu, pastaigām. Laiks pievērsties savai ārienei.

Nekrenķējaties par darbu – vēl viss priekšā.

Zivs

(21.02. – 20.03.)

Auns

(21.03. – 20.04.)

Makšķernieku zināšanai

Dienas, kad ķeras ļoti labi –
aprīlī – 2., 3., 14., 15., 16., 17., 18., 19., 20.

Dienas, kad ķeras labi –
aprīlī – 1., 4., 10., 11., 12., 13., 21., 22., 23., 24.

(No "Makšķernieku gadagrāmatas 2007")

Vai mēs, cilvēki, katru gadu ieraugām pavasari? Vai protam sev dienas beigās pajautāt, kas tajā bijis labs?

Mūsu pavasaris nāk ar nogurumu, bieži ar depresiju un apātiju. Pa ziemu elpots maz svaiga, atspirdzinoša gaisa (izņemot mūsu slēpotājus, snovotājus), saņemts maz spilgtas gaismas, daudz strādāts garīgi, ķermeņa kustējies maz, un nav vēlmes sveicināt pavasari. Bieži mēs nedzīvojam savu īsto dzīvi, jo neredzam tam motivāciju un jēgu. Atliekam īsto dzīvošanu uz citu – vēlāku laiku, kad būs izdarīts, nokārtots, samaksāts, pabeigts... Paklausāmies vēl radio, paskatāmies televīziju, palasām avīzes un atrodam visam grēkāzi – valdību, sabiedrību vai citu vainīgo. Bet slikti jūtamies paši, nevis tie, par kuriem raksta prese un kurus rāda televīzija. Tātad ar mums kaut kas notiek. Vai esam mierā ar to, kas mūsos pamiiris? Vai priecājamies par dzīvi? Cik bieži sev veltām labas domas par to vien, ka mums ir rokas, kājas, dzirde, redze, smadzenes, kuras gaidīt gaida, ka pamodīsies griba kaut ko darīt savas labsajūtas labā?

Vai mēs padomājam, ko skatāmies televīzijā vēl vakarā, pirms iemīģšanas? Visu. Un dienā tas izpaužas neapmierinātībā ar dzīvi, cilvēkiem, valdību. Krītas pašapziņa, necienām sevi, un citi sāk mūs bradāt. Bērni mūs vairs nedzird, jo arī viņi ir pilni ar sabiedriskajām negācijām (tas pats – TV,...).

Mūsu pašapziņai jādzird, ka tiek slavēti. Varam iesākt tā. No rīta paskatāmies spogulī un paslavējam sevi, ka šorīt esam pamodušies šai Dieva pasaulē un ka mums ir uzdāvināta iespēja izdarīt kaut ko labu. Teiksim komplimentus paši sev, tad arī veidosies iemaņas, kuras brīvi izmantosim, sakot komplimentus citiem. Jo biežāk priecāsimies par citiem, jo biežāk dzirdēsim labus vārdus, kas būs adresēti mums. Nekautrēsīsimies izraisīt labestīgu atieksmi!

Itāļu psihologs Antonio Menegeti ir teicis: “Ja cilvēks izdara kļūdu, kuru var novērtēt ar 10 ballēm, tad dzīve viņam atmaksās ar 100 ballu vētru. Kad cilvēks savā nākotnes veiksmē dod 10 ballu ieguldījumu, dzīve viņam atsauksies ar 100 ballu izdošanos.”

Vai nav vērts padomāt par sevi un savu veiksmi?

Zane Althabere

Kā izpildījies budžets 2006. gadā?

2006. gada budžets ir pildījies labi, tā kā plānots. Tur, kur gribējām papildu valsts līdzekļus budžeta grozījumos, neīstenojās cerības 100%, – varēja šīs summas būt lielākas. Kā zināms, mēs saņēmām tikai 57000 Ls vidusskolas celtniecības otrajai kārtai, bet ieguvām līdzekļus tomēr arī Piebalgas pamatskolai – logu nomainīti. Var jau vēlēties vienmēr vairāk.

Samērā laba situācija ir nekustamā īpašuma nodokļa maksāšanas jomā. Ir zemes īpašnieki, ar kuriem problēmas ir gadu no gada, bet lielākā daļa Jaunpiebalgas zemju īpašnieki ir sapratuši, ka saistības jāpilda, un savu nodokli samaksā laicīgi. Parāda piedziņu no nemaksātājiem risinām likumā noteiktajā kārtībā ar administratīvā procesa palīdzību. Tā kā pieaudzis arī ienākumu nodoklis, pašvaldība varēja sabalansēt finanses jaunajā budžetā.

Šī gada budžets?

Līdz ar minimālās algas “pacelšanu” valstī paaugstinājās arī darba algas pašvaldībā strādājošajiem un skolu tehniskajiem darbiniekiem, kas ir neliela, tomēr zināma kompensācija, pieaugot inflācijai. Budžetā esam paredzējuši līdzfinansējumu gan vidusskolas otrās kārtas celtniecībai, gan kultūras nama rekonstrukcijas projekta izstrādei. Ir jāsakārto arī dažas telpas pagasta padomē, piemēram, lauksaimniecības darba kabinets, otrā stāva koridors u.c. Domāju, ka šajā gadā budžetam vajadzētu pildīties, kā plānots. Protams, saistībā ar nekustamā īpašuma likuma izmaiņām ir daži jautājumi, kas būtu jānoskaidro, bet no ēku īpašniekiem nekādas pretenzijas nav ienākušas. Valdība arvien maina ar nodokli apliekamo objektu sarakstu un vērtējumu. Cerams, ka nebūs nepatīkami pārsteigumi.

Šajā budžeta gadā turpināsim iesāktos darbus. Jāpabeidz skolas piebūves celtniecības otrā kārtā. Daudz neskaidrību ir par finansējumu, jo tikko valsts budžeta sadaļā par investīcijām pašvaldībās mēs neesam saņēmuši plānoto summu. Nav skaidrības, kā tālāk risināsim šo jautājumu. Investīciju piešķiršana mūsu valstī ir kļuvusi par politisku procesu. Nauda netiek dalīta pēc objektu nozīmīguma. Vajadzētu vispirms atbalstīt pabeidzamos un nododamos objektus, bet kārtējo reizi nauda tika izdalīta daudz un dažā-

dām pašvaldībām ne tik svarīgu objektu finansēšanai – kā kompensācija par vēlēšanu rezultātiem.

Pašreiz atsācies darbs pie ūdenssaimniecības projekta sadarbībā ar Vides ministriju. Pirmajā pusgadā varēsim izsludināt konkursu uz šiem darbiem. Cerams, ka gada beigās pie darbiem tiksīm. Turpināsim sakārtot arī Piebalgas pamatskolu. Tam paredzēta neliela summa pašvaldībai arī no valsts budžeta. SIA “Dzīves enerģija” no savas puses iedalījusi līdzekļus tualetu rekonstrukcijai Piebalgas pamatskolā. Sausās tualetes vecajā ēkā tiks sakārtotas atbilstoši higiēnas prasībām. Lai piesaistītu Eiropas līdzekļus no Lauksaimniecības fonda, izstrādāsim kultūras nama rekonstrukcijas projektu. Lielākais un nozīmīgākais gaidāmais pasākums mūsu pagastā – jau otro gadu izstāde – gadatirgus “Izvēlies Piebalgu!”. Ir apkopota iepriekšējā pieredze. Rīkotājkomanda jau uzsākusi darbu. Tātad 18. augustā – visi uz Jaunpiebalgu!

Vai mūsu pagasts šogad piedalīsies Uzņēmēju dienās Cēsīs?

Mums šogad nav nekas īpaši jauns, un lielo akcentu liekam uz 18. augustu, proti, izstādi - gadatirgu “Izvēlies Piebalgu!”. Esam nolēmuši, ka Uzņēmēju dienās Cēsīs Jaunpiebalga ies ar informāciju. Tas būs informatīvs stends, kurā apkopota informācija par galvenajiem gaidāmajiem pasākumiem, kā arī par pagājušo gadu. Būs pieteikumu anketas, uzaicinājumu vēstules, bukletiņi par Jaunpiebalgu. Tātad jau aprīļa beigās sāksim reklāmas kampaņu. Varu piebilst, ka uzsāktas sarunas ar Piebalgas novada pašvaldību vadītājiem. Šogad viņi ir uzņēmības pilni – atbalstīt un piedalīties.

Vai uz Jaunpiebalgas robežām nav domāts likt robežzīmi – pagasta ģerboni, kā tas ir kaimiņpagastiem?

Jā, mēs par to esam domājuši, bet tas šobrīd nav aktuālākais jautājums. Ir vēl jāsakārto svarīgākas lietas. Kaut gan tagad tas tā varētu būt, ņemot vērā, ka no Vecpiebalgas puses uz Jaunpiebalgu jau ved pieklājīgs ceļš. Uzrakstu “Jaunpiebalgas pagasts” tiešām varētu papildināt mūsu ģerbonis. Atceros, ka pirmais piedāvājums bija pirms vairākiem gadiem, bet toreiz tas bija salīdzinoši ļoti dārgi, mēs to neizvēlējāmies. Mūsdienās to var nokārtot tīri tehniski lētāk. Ierosinājums

labs, ja būs iespējams, centīsimies par to padomāt.

Ko vari teikt par teritoriālo reformu un kā šajā sakarā komentē iedzīvotāju pilnsapulci Zosēnos?

Šo jautājumu varētu sadalīt divās daļās. Runājot par mūsu novadu, šo jautājumu ir izpratuši Drustu pagasta iedzīvotāji. Sarunas risinās konstruktīvi un auglīgi. Zosēnos vairāk notiek savstarpēja rūksana, savstarpēja attiecību kārtošana dažādu apvainojumu veidā. Nevēlēšanās un negribēšana reāli paskatīties nākotnē, skaļu lozungu saukšana nav labākais risinājumu veids. Tāds ir mans vērtējums par iedzīvotāju pilnsapulci Zosēnos. Pēc būtības tas nebija nekāds pārsteigums, cilvēkiem trūkst informācijas. Pirmkārt, viņi nezina, kādi ir pašvaldības pienākumi. Jautājumi, kas ir valsts kompetencē, šajā pagastā tiek attiecināti uz pašvaldību. Otrkārt, nepilnīga informācija par to, ka, veidojoties novada centram citur, netiek sašaurināts pieejamo pakalpojumu loks. Pēc sapulces gaitas varēja saprast, ka skola ir vislielākajā opozīcijā pret teritoriālo reformu. Tāpēc, treškārt, jāatzīst, ka skola nav izvērtējusi savu tālāko attīstību. Nebūs skolas, ja nav bērnu. Nebūs bērnu, - nebūs finansējuma, nebūs darbavietu, nebūs skolas... Iestrādnes skolai ir, un domāju, ka šajā pašā virzienā būtu jāturpina darbs un ka iespējas tam ir. Līdzīga situācija savulaik bija Piebalgas pamatskolai, kas šo visu atrisināja veiksmīgi. Mūsu pagastā nav nekādu pretenziju pret Piebalgas pamatskolu, turpretim Zosēnu pagastā vērojama pilnīgi citāda aina. Piebalgas pamatskola savu darbu kā uzsāka, tā arī tas reāli turpinās.

Jautājuma otra puse ir tā, ka nupat pavīdējuši lozungi par atsevišķu rajonu apvienošanas novadā. Piemēram, Gulbenes rajonam ir pavisam citādāka situācija (nekā Cēsu rajonam). Tas ir daudz mazāks, teritorija vienmērīgāka, nav izteiktu pagastu – līderu, kas varbūt ļaus viņu projektam izdoties. Cēsu rajonā nav šī vienmērīguma, vienotības. Puse pašvaldības loģiski atzīst, ka nav nekādas jēgas veidot šādu rajona novadu. Tādā gadījumā vēl, ņemot vērā novada lielumu, jāsaprot, ka mazo pagastu deputātiem nav cerību tikt novada domē. Mēs šādu mistisku novadu rajona līmenī neatbalstām...

Ko darīt, ja gar māju pa iebraucamo ceļu vēl aizvien brauc balķvedēji?

Pagaidām ceļi nav slēgti, bet tuvāka-

jās dienās valsts slēgs savus ceļus un arī pašvaldība – pagasta ceļus. Protams, ka nevaram katram mazajam celiņam pielikt zīmi vai nolikt sargu, bet neskaidrību gadījumos katrā konkrētajā situācijā var zvanīt komunālās daļas vadītājam Jānim Smilginam pa tālruni 29182807. Ja slēgti valsts ceļi, tad balķvedēji vienkārši uz cita ceļa nevar būt. Ja nu tomēr, tad šo jautājumu tālāk risina kopā ar policiju.

Kāpēc mūsu pagastā daudzdzīvokļu mājām tik dārgi jāmaksā par salšanu ziemā?

Šo jautājumu un ierosinājumus skatījām komunālās komitejas sēdē. Saņemtas vairākas konkrētas sūdzības, kuras pārrunājām. Tālāk jautājumus atrisināt un izvērtēt tika uzdots komunālā dienesta priekšniekam, arī sagatavot darba plānu par pasākumiem, kas jāveic vēl šajā apkures sezonā un līdz nākamās apkures sezonas sākumam. Jāņem vērā trīs noteicošie faktori. Neveiksmīgi sagadījās tā, ka komunālā dienesta darbinieku un kurinātāju lēnā reaģēšana uz bojājumiem, sliktā darba kvalitāte katlu tīrīšanā u.tml. notika vienlaicīgi diemžēl ar to, ka kurināmā piegādātājs atveda nekvalitatīvu kurināmo. Sliktās kvalitātes granulas un nepietiekami ātra reakcija konkrētajā situācijā radīja to, ka pāris dienas daudzdzīvokļu mājās nācās silt. Tajā pašā laikā saprotam, ka, ja kurināts būtu labāk, būtu vairāk megavatstundu un līdz ar to arī vairāk latu. Otrs faktors – vērojams vispārējs energoresursu cenas kāpums. Malka un citi kurināmie bija apsteiguši granulas, tagad granulas varbūt ir mazliet dārgākas. Par tādu cenu, kā mēs iepirkām granulas, - tas ir atbilstoši malkas cenai. Cenu politiku valstī mēs ietekmēt nevaram, un tāpat otrais faktors nav atkarīgs no mums. Valsts neaizsargā vietējā kurināmā lietošanu. Tirgus cena ir cena ostā. Eiropa ir arvien vairāk ieinteresēta izvest malku, šķeldu, granulas... Trešais faktors – siltināšana. To jau mēs esam runājuši ne pirmo gadu. Šie rādītāji – mājas ir sliktā stāvoklī. Logu nomaīņa vien jau neatrisina problēmas. Ir lieli siltuma zudumi caur sienām. Vajadzīga visas mājas iedzīvotāju kopīga vēlme – veikt mājas siltināšanu. Tālāk viss mājas iedzīvotāju kolektīva rokās – spēj vienoties vai nespēj. Vēl jāpiebilst, ka zināma priekšrocība mums tomēr ir. Pilsētās galvenokārt ir gāzes apkure. Cenas gāzei sāk celties. Gāze ir viens monopols, un tie,

kam ir tikai gāze, kļūst par šī monopola ķīlniekiem.

Kā jūtas pagasta priekšsēdētājs, kad viņa pagasts pa TV tiek piešķaitīts pie vietām, kurās ir visvairāk "točku"?

Vienkārši tad trāpījās reids Piebalgas pusē, kur policijai bija kratīšanas orderi konkrētu dzīvokļu pārbaudei. Par rezultātiem vislabāk zinās pastāstīt paši "točku" īpašnieki. Man nav tiesību nosaukt šo cilvēku vārdus, un mēs nesam informēti par tālāko krimināllietas norisi. "Točku" likvidācija nav pagasta funkcija. Cerams, ka šis "točku" jautājums atrisināsies.

Vai sākts iekārtot Ķeņča muzeju, par ko jau sen tiek runāts?

Pagaidu ekspozīcija ir pagastmājas otrajā stāvā koridorī. Nākotnē, optimistiski skatoties, muzejs būtu jāiekārto kultūras namā, bet, kad tas varētu būt, baidos teikt. Esam aprēķinājuši kultūras nama rekonstrukcijas izmaksas, vispirms – jumts, apkure u.c., tad nāks kārtā arī muzejam. Tas ir diezgan daudz gadu laikā. Tāpēc šogad ir paredzēts izremontēt pagasta mājas otrā stāva koridoru, lai tur būtu iespēja izvietot gan šo ekspozīciju, gan mazas izstādītes – fotogrāfijas, vietējo gleznotāju un arī mākslas skolas audzēkņu darbus.

Ko vēl gribētos piebilst?

Prieks par mūzikas un mākslas skolas 20 gadu jubilejas pasākumu, kurā bija fantastisks koncerts un īpašs mākslas skolas veidots noformējums. Gribētos teikt tādu optimistisku vīziju – kad mūzikas skolas mākslas nodaļai būs 20 gadu jubileja, tad ceram, ka mākslas skolas jubileju pavadīs mūzikas skolas koncerts Jaunpiebalgas akustiskajā koncertzālē...

Ziema arī šogad bija interesanta. Izjuka ziemas prieki, bet ietaupījās malka. Garais rudens un agrais pavasaris – sliktāku variantu ceļiem nevar iedomāties. Tomēr, ja nebūtu bijis garš rudens, tad arī ziemā nebūtu akās ūdens. Viss notiek tā, kā tam jānotiek.

Uz iedzīvotāju jautājumiem atbildēja pagasta padomes priekšsēdētājs

Laimis Šavējs.

Pierakstīja **Zane Althabere**

2007. gada 19. februāra pagasta padomes sēde

Nolēma:

1. Sagatavot un iesniegt projektu LAD par Jaunpiebalgas kultūras nama rekonstrukciju.
2. Izstrādāt Jaunpiebalgas kultūras nama rekonstrukcijas tehnisko projektu.
3. Sveikt Jaunpiebalgas mūzikas skolu 20 gadu jubilejā, pasniedzot čeku Ls100,00 vērtībā.
4. Uzticēt Vides ministrijai Jaunpiebalgas ūdenssaimniecības projekta iepirkumu procedūras veikšanu.
5. Anulēt ziņas par deklarēto dzīvesvietu adresē: "Paupi", Jēci, Jaunpiebalgas pagasts, Cēsu rajons.
6. Piešķirt GMI pabalstu 1 personai.
7. Piešķirt pabalstu ārstēšanās izdevumu segšanai 3 personām.
8. Piešķirt krīzes situācijas pabalstu 2 personām.
9. Piešķirt apbedīšanas pabalstu 3 personām.
10. Piešķirt pabalstu pensionārēm dzīves 90 un vairāk gadu jubilejās 3 personām.
11. Piešķirt trūcīgas ģimenes statusu 2 ģimenēm.
12. Ievietot pansionātā 1 personu.
13. Izsniegt "Bieži sastopamo derīgo izrakteņu ieguves atļauju" smilts – grants un smilts ieguvei atradnē "Maz – Tenclavas".
14. Atcelt Jaunpiebalgas pagasta padomes izsniegto "Bieži sastopamo derīgo izrakteņu ieguves atļauju Nr. 2", kas izsniegta "Viņķi 1" smilts – grants atradnes I laukumam no 2004.gada 1.marta līdz 2028. gada 1.martam.
15. Precizēt lietošanā piešķirtā zemes gabala "Uplejas", kadastra Nr. 4256 010 0045, platību saskaņā ar zemes robežu plānu – 6,79 ha.
16. Ar 2006.gada 31.augustu izbeigt zemes pastāvīgās lietošanas tiesības Jaunpiebalgas pagasta zemju lietotājiem, kuri nebija pieteikušies līdz minētajam termiņam.
17. Precizēt pastāvīgā lietošanā piešķirtās zemes "Tīrumvariņi", kadastra Nr. 4256 008 0052, platību saskaņā ar zemes robežu plānu – 14,54 ha.
18. Reģistrēt zemesgrāmatā Jaunpiebalgas pagasta padomei piederošos īpašumus.
19. Piešķirt īpašumā esošam zemes gabalam ar kadastra Nr. 4256 005 0027 – 5,7 ha platībā jaunu nosaukumu "Priežkalni", c. Jaunpiebalga, Jaunpiebalgas pagasts, Cēsu rajons.
20. Atļaut zemes īpašumā "Dolmaņi" ar kadastra Nr. 4256 002 0098 izstrādāt projekta dokumentāciju Vides biedrības "Krūzes" saietā nama būvniecībai, kompleksā iekļaujot dzīvojamās mājas "Dolmaņi" tālāko izbūvi.
21. Sadalīt zemes lietojuma "Jaunpūķi", kadastra Nr. 4256 008 0051, tiesības.
22. Atcelt Jaunpiebalgas pagasta padomes 2006.gada 27.decembra lēmumu Nr. 130 § 5.p. (protokols Nr. 13) "Par zemes piešķiršanu".
23. Atļaut īpašumā Raiņa iela 4, kadastra Nr. 4256 006 0322, izstrādāt projekta dokumentāciju rekonstrukcijas darbu veikšanai tūrisma un veselības centra izveidei saskaņā ar Jaunpiebalgas pagasta padomes pieņemtajiem "Apbūves noteikumiem".
24. Atteikties no pirkuma tiesībām uz nekustamo īpašumu "Sauleskalns", kadastra Nr. 4256 009 0086 - ar kopējo

platību 27,26 ha, jo minētais nekustamais īpašums nav nepieciešams pašvaldības funkciju pildīšanai.

25. Precizēt zemes lietojuma Gaujas iela 15, kadastra Nr. 4256 006 0315, platību saskaņā ar zemes robežu plānu – 0,79 ha.

26. Precizēt zemes lietojuma "Vecbutlēri" zemes gabala ar kadastra Nr. 4256 008 0083 platību saskaņā ar kadastrāli uzņēmētā zemes gabala robežu plānu – 13,87 ha.

27. Ierosināt administratīvo lietu par nekustamā īpašuma nodokļa parāda piedziņu bezstrīda kārtībā par nekustamā īpašuma "Vecniklavas" zemi, kadastra Nr. 4256 003 0036, Jaunpiebalga.

28. Ierosināt administratīvo lietu par nekustamā īpašuma nodokļa parāda piedziņu bezstrīda kārtībā par nekustamā īpašuma "Aizpurvi" zemi, kadastra Nr. 4256 009 0047, Jaunpiebalga.

29. Ierosināt administratīvo lietu par nekustamā īpašuma nodokļa parāda piedziņu bezstrīda kārtībā par nekustamā īpašuma "Lejas Nedēļas" zemi, kadastra Nr. 4256 006 0161, Jaunpiebalga, un nodokli par ēkām un būvēm.

30. Ierosināt administratīvo lietu par nekustamā īpašuma nodokļa parāda piedziņu bezstrīda kārtībā par nekustamā īpašuma "Veckanāži" zemi, kadastra Nr. 4256 014 0064, Jaunpiebalga.

31. Ierosināt administratīvo lietu par nekustamā īpašuma nodokļa parāda piedziņu bezstrīda kārtībā par nekustamā īpašuma nodokli par ēkām un būvēm.

32. Atļaut nodarboties ar individuālo darbu – celtniecības darbiem.

33. Atļaut piederošajā īpašumā Br.Kaudzīšu 5 – 7, Jaunpiebalga, ierīkot sieviešu, vīriešu frizētavu un solāriju.

34. Ar 2007. gada 19. februāri noteikt komunālā dienesta grāmatvedes darba algu LVL 206,50 (divi simti seši lati, 50 santīmi) mēnesī.

Apstiprināja:

1. Apstiprināt Jaunpiebalgas pagasta bibliotēkas datoru un interneta izmantošanas noteikumus.

2. Apstiprināt Jaunpiebalgas pagasta padomei piederošām ēkām ar kadastra Nr. 4256 006 0163001 adresi Priežu iela 8, Jaunpiebalga, Jaunpiebalgas pagasts, Cēsu rajons, LV – 4125.

3. Apstiprināt Jaunpiebalgas pagasta padomei piederošo ēku un zemes īpašumam ar kadastra Nr. 4256 006 0315 adresi Gaujas iela 15, Jaunpiebalga, Jaunpiebalgas pagasts, Cēsu rajons, LV – 4125.

Atbalsta pašvaldības izstrādātos projektus

2007.gada 28.februārī no Latvijas Republikas Saeimas nama saņemta laba vēsts: ZZS atbalsta pašvaldības izstrādātos projektus – rehabilitācijas centra „Dzīves enerģija” telpu ierīkošanai piešķirta 15000 Ls liela naudas summa, vidusskolas fizikas, ķīmijas un darbmācības kabinetu ēku celtniecībai – 15000 Ls liela naudas summa. Informāciju iespējams saņemt mājas lapā www.mk.gov.lv

25. marts – tautas sāpju diena

Ceturtdien,	Elektriskie Ekipa.	Elektriskie motori.	
	Kuģu v.	Cote.	
Piektdien, 26.	Kuģu v.	Mašīna Ulebcenko.	S. S. S.
	Konstitūcija	Silsons gada puma	
	Geometrija	149. teorema	
	Ģeogrāfija	Atkarot	
	Nāve v.	Am. Eksperiments	
Politika p.			

Hruščova otrais, slēgtais referāts partijas XX kongresā 1956. gada februārī kļuva par tālaika lielāko politisko notikumu. Kongress pieņēma lēmumu par Staļina personības kulta seku pārvarēšanu – tika reabilitēti tūkstošiem un tūkstošiem nevainīgi apcietināto, izsūtīto un bojā gājušo. Var jau teikt, ka arī Hruščovs komunistu vien bija, taču iestājās pirmais atkusnis pēc Staļina laika šausmām. Hruščova patiesība ļoti drīz tika sašaurināta līdz puspatiesībai, bet vēlāk, jau sešdesmito gadu vidū, visam jautājumam lokam atkal tika uzlikts grifs “sle-

peni”. Hruščova valdīšanas gadi bija pirmais uzbrukums staļinismam, kazarmu sociālisma pamatiem. Šie gadi izgaismoja debesis arī virs Latvijas ļaužu likteņiem, jo katram 1949. gada martā uz Sibīriju no Latvijas aizvestajam, nometinājuma vietu sasniegušam, bija jāparaksta šāds dokuments:

“Man, izsūtītajam latvietim (latvietei), ir paziņots, ka es pēc PSRS augstākās varas orgānu norīkojuma esmu izsūtīts (-ta) uz Padomju Savienības attāliem rajoniem uz mūžīgiem laikiem bez tiesībām atgriezties iepriekšējā dzīves vietā. Man arī ir paziņots, ka man bez Iekšlietu ministrijas vietējo orgānu atļaujas nav tiesību no šejienes izbraukt, kaut uz laiku mainīt dzīves un darba vietu. Es arī zinu, ka šā paraksta pārkāpšanas gadījumā mani saskaņā ar PSRS Augstākās Padomes Prezidija 1948. gada 26. novembra lēmumu sauks pie atbildības un notiesās katorgas darbos uz 20 gadiem. Ar 1948. gada 26. novembra lēmumu es esmu iepazīstināts (-ta).”

1949. gadā no 25. līdz 29. martam

no Latvijas kā kulakus izsūtīja 9147 ģimenes, kopā 29252 cilvēkus, kā nacionālistus – 3841 ģimeni, kopā 12881 cilvēku.

Zane Althabere

Saruna ar pagasta komunālās daļas vadītāju Jāni Smilginu

Šogad ziema bija pavisam neilgu brīdi. Tomēr tā parādīja sevi visā krāšņumā. Gan pietiekami liela sniega sega sanāca, lai priecātos slēpotāji, gan skatienam neatvairāmie meži, gan krietns putenis tā sagriezās, ka dažas dienas arī ceļi bija jāpašķūrē tīri no sniega. Grādi dažviet sasniedza pāri trīsdesmit, un cilvēki vairāk kurināja krāsnis, skolēni varēja neiet uz skolu. Vairāki daudzdzīvokļu māju iedzīvotāji centās glābties ar elektriskajiem sildītājiem, citi pukojās uz tiem, kam jāatbild, lai dzīvokļi būtu silti. Kāpēc? Centos par to sarunāties ar komunālās saimniecības vadītāju **Jāni Smilginu**, un viņš atbild uz jautājumiem par ceļu un ietves tīrīšanu, par apkures katliem un to, kāpēc daudzdzīvokļu mājas bija aukstas tieši aukstākajās dienās?

– **Par ceļiem.** Ir apstiprināts pašvaldības ceļu saraksts un vispirms tīrām tos ceļus, kuri ir šajā sarakstā un tie ceļi, pa kuriem kursē autobusi, kuri pārvadā skolēnus. Tad – pārējos. Jāatzīst, ka īsā laikā nav iespējams visiem reizē iztīrīt, un labi, ka cilvēki piezvana, ja kaut kur nav tīrīts. Šogad nebija tik lielu puteņu, lai nepagūtu, bet tikai dažas Piebalgas puses, kur vējš bija pūtis sniegam patīkamā virzienā, bija saputrināts, ka bija jātīra. Viņķu pusē atsevišķi ceļi bija jātīra divas reizes dienā.

– **Par ietvi.** Dienā, kad saputrināja, pamēģinājām tīrīt ietvi. Sniega kārtiņa bija tik maza, ka pusi no ceļa vien tīrījām.

– Taisnība visiem, kuri sūdzējās **par vēsākiem dzīvokļiem.** Tiklīdz nomainījām sliktās granulas pret labākām, tā siltums uzlabojās. Diemžēl jāsaka, ka arī skaitītājs skaita visu saņemto siltuma daudzumu, kas var būt arī nepietiekams dzīvokļa apsildei, un līdz ar to maksa par siltumu arī sanāk tāda, kādu

jums piesūtām rēķinos. Saprotu, ka cilvēki šajā laikā bija nepmierināti. Varējām vēlēties lielāku siltumu.

– **Par santehniķi.** Te jāsaka, ka santehniķim aprīkojums ir pietiekošs pašvaldības siltumapgādes, ūdensvada iekārtu remontam. Nav arī mums tāds īpaši ieinteresēts santehniķis, bet nevaru likt viņam veikt santehniskos darbus privātajā sektorā.

Kopumā iedzīvotājiem gribu teikt paldies par sapratni, jo katram jau gribas siltu māju, pārnākot no darba.

No sarunas sapratu, ka komunālo maksājumu lielums pārrēķināts netiks, jo skaitītājs visu laiku skaita, un patērētais daudzums tiek dalīts ar dzīvokļos apsildāmo kvadrātūru. Tātad jāmaksā būs arī turpmāk pietiekami lielas summas. Un varu tikai brīnīties, ka reti kur Latvijā tik lielas dzīvokļu maksas jāmaksā..., bet tas jau ir cits jautājums.

Pierakstīja **V. Johansone**

Piebūve.

KOMUNĀLĀ KOMITEJĀ

15. februārī pagastā notika komunālās komitejas sēde. Komitejas priekšsēdētājs – Andris Krūmiņš, komitejas locekļi: Laimis Šāvējs, Baiba Ābelniece, pieaicinātie – Jānis Smilgins, Inese Bruņiniece.

Uz sēdi bija uzaicināti 20 īres un komunālo maksājumu parādnieki. Uzaicināti bija 10 daudzdzīvokļu māju parādnieki, kuru parāda summa sasniedz virs 500 latiem, un uzaicināti bija arī nelabiekārtotos dzīvokļos dzīvojošie īrnieki un pakalpojumu lietotāji, kuriem mēnesī jāmaksā 2-6 lati, bet viņi vienkārši to nedara un krāj parādu vairākus mēnešus un gadus. Paldies tiem, kas nenobijās un atnāca uz sēdi, izskaidroja katrs savu situāciju un vienojās ar komunālo dienestu par maksājumu veikšanu un parāda nomaksu. Tagad par tiem, kas bija aicināti, bet neatnāca, neko nepaziņoja, neko nemaksāja.

Komunālā komiteja lēma, ka ne vienam vien nāksies stāties tiesas priekšā, jo pagasts sniegs prasību tiesā par parāda piedziņu.

Kad šāda lieta nonāk līdz tiesai, – tad parādniekam bez parāda summas ir jāsamaksā tiesas izdevumi un tiesu izpildītāja izdevumi, kas nav mazi.

Pagājušajā gadā pagasta padome iesūdzēja tiesā divus nemaksātājus. Abos gadījumos tiesa lēma par labu pagasta padomei, un parādniekiem parāds bija jānomaksā.

Pirmajā gadījumā bija jāsamaksā arī iztērētie tiesas izdevu-

mi, kas tobrīd naudas izteiksmē bija apmēram trīs komunālo pakalpojumu mēnešu maksājumi.

Otrā gadījumā īpašnieks parāda dēļ bija spiests dzīvokli pārdot, samaksāt parādu, tiesas izdevumus un tiesu izpildītāja izdevumus.

Vajadzētu pārdomāt, vai ir vērts iekrāt parādu. Tagad ir daudz iespēju paņemt kredītu kādā bankā vai Zosēnu Krājaizdevu sabiedrībā un parādu nomaksāt, lai nenonāktu līdz tiesai.

Lūdzu, esiet tik atsaucīgi un veiciet komunālos maksājumus katru mēnesi, tāpat kā to darāt par telefona izmantošanu un elektroenerģijas tērēšanu!

Paldies visiem tiem komunālo pakalpojumu lietotājiem, kas maksā regulāri.

Paldies arī tiem, kas regulāri paziņo ūdens skaitītāju rezultātus. To var darīt no mēneša 25.datuma līdz nākošā mēneša 1.datumam.

No 106 dzīvokļiem daudzdzīvokļu mājās uz 01.03. 44 dzīvokļu īpašniekiem nav parāda, tas ir 42%, pārējie 58% ir parādnieki, daži ar ļoti lielu naudas summu. Līdz ar to ir problēmas ar labas kvalitātes granulu iepirkšanu, ar rezerves daļu iepirkšanu katlumājai un daudzām citām lietām.

Nemaksātāju dēļ jācieš maksātājiem.

I.Bruņiniece, komunālās saimniecības grāmatvede

Mani bērnības gadi Piebalgā

Savas bērnu dienas pavadīju Jaunpiebalgas pagasta „Vecskanuļos”. Dzimtās mājas saucās „Slēgu Skanuļi”.

Vectēva Antona Pikura senči nāk no „Lejas Skanuļu” mājām. Agrāk „Vecskanuļos” esot dzīvojušas tikai Pikuru un Lācgalvu ģimenes. Manā bērnībā bez šīm divām dzimtām „Vecskanuļu” mājas apdzīvoja arī Knāķu, Klaparu, Dadžu, Māliņu un Bogdanovu ģimenes.

Esmu dzimis 1940.gada 18.maijā un reģistrēts kā Latvijas Republikas pilsonis – Jānis Dzintars Pikurs no Jaunpiebalgas pagasta - šī paša mēneša 25.datumā. Līdz ar to uzskatu sevi par Ulmaņlaika cilvēku un īstenu piebaldzēnu.

Daudz no tā laika „Skanuļos” ir mainījies. Visas senās skanuliešu zemes tagad atrodas Madonas rajona Liezēres pagasta teritorijā, izņemot daļu manas senču zemes un „Slēgu Skanuļu” mājas vieta, kura joprojām ir Cēsu rajona Jaunpiebalgas pagasta teritorijā. Šodien „Skanuļu” mājas ir neapdzīvotas, un visa lielā skanuliešu saime ir izklīdusi pa malu malām labākas dzīves meklējumos. Bet tā jau tagad notiek visā Latvijā. Skumīgi. Bet bērnībā, kaut arī reizēm bija ļoti grūti, viss likās pietiekami jauki un interesanti.

Tēvs Jānis Emīls Pikurs bija aizsargs un 1940.gadā, mainoties varai Latvijā, bija spiests slēpties. Sākoties karam, viņš jau pašā sākumā tika ierauts tā virpulī un 1943.gadā latviešu leģiona 19.divīzijas sastāvā piedalījās kaujā Volhovas frontē. Tur arī aprāvās viņa dzīves pavediens. Savu tēvu atceros, lai gan tiku redzējis tikai vienu reizi.

Dzīve turpinājās vecāsmātes Marijas un vectēva Antona paspārnē. Kara laikā nekādas sevišķas grūtības neizjutu, vienīgi 1944.gada rudenī, kad vajadzēja doties bēgļu gaitās. Tomēr tā tāda neliela ekskursija vien bija. Vairāki skanulieši sajūdza

zirgus, salika ratos pašu nepieciešamāko, pārējo noslēpa mežā vai apraka zemē un aizbrauca līdz tuvākajam meža šķūnītim. Tur tad arī pārdzīvojām varas maiņu un pēc kādas nedēļas laimīgi atgriezāmies savās mājās. Šai laikā neviena „Skanuļu” māja nebija cietusi, varbūt arī tāpēc, ka šeit atradās latviešu karavīri.

Tā gada rudens bija silts un saulains. Oktobra vidū, kad rakām kartupeļus, pāri mums rietumu virzienā lidoja krievu lidmašīnu eskadriļas. Tad nu visi sakritām kartupeļu vagās, jo baidījāmies no bombardēšanas. Viss gan beidzās laimīgi.

Arī pirmie pēckara gadi nelikās sevišķi grūti. Pagastā bija oficiālā vara, kas savus rīkojumus nosūtīja ar apkārtrakstu palīdzību. Šos apkārtrakstus iznēsāja un par jaunumiem informēja tā saucamie „desmitnieki”, kas tika nozīmēti no katras apdzīvotās vietas. Mežos un pa naktīm visa vara „Skanuļos” piederēja nacionālajiem partizāniem, kurus mēs saucām par „meža brāļiem”. Arī viņi izdeva savus rīkojumus un mācīja, kā izvairīties no padomju varas rīkojumu pildīšanas.

Atceros, tas varēja būt 1946. vai 1947.gadā. Par „desmitnieku” „Skanuļos” bija norīkots Antons Tereško – bijušais latviešu sarkanais strēlnieks. Šim nelaimīgajam cilvēkam bija jāiznēsā gan pagasta valdīšanas apkārtraksti, kas pieprasīja pēc plāna un grafika sēt, audzēt un, galvenais, laikā nodot nodevas valstij, gan „meža brāļu” apkārtraksti, kas pieprasīja pārtiku arī sev, protams, bez kādām tur plāna prasībām. Arī šos partizānu apkārtrakstus katras mājas saimniekam vajadzēja apstiprināt ar savu parakstu. Tad nu vecāstēvs Antons tos arī parakstīja ar drebošu roku un pēc iespējas nesaprotamāk.

Cik atceros, tad tās „meža brāļu” nodevas nekādas lielās nebija. Reizēm vakaros mūsu mājās ieradās grupa bruņotu

cilvēku, kuriem vajadzēja sagatavot vakariņas. Nekā jau sevišķa mājās nebija, ja nu vienīgi kartupeļi un biežpiens. Viņi paši palīdzēja nomizot kartupeļus un, paēduši šādas trūcīgas vakariņas, atkal nozuda tumsā. Pārsteidza tas, ka starp viņiem bija arī dažas sievietes. Mans pienākums bija vakaros līdz tuvākajai upītei aiznest piena trauku, it kā lai piens pa nakti tur atdzēsētos. Pa tumsu pienu, protams, savāca tie, kam tas arī īstenībā tika domāts, un no rīta es atpakaļ jau nesu kanniņu ar ūdeni. Konspirācijai bija jābūt stingrai, un labāk bija mazāk zināt un redzēt, kas notiek mežā un kaimiņu mājās. Tikai pirms dažiem gadiem no Veltas Āboltiņas uzzināju, ka viņu „Vidus Skanuļu” šķūnī ir bijis bunkurs, kurā pārzīmojuši nacionālie partizāni.

Un tomēr čekai arī tai laikā izdevās uzzināt daudz ko. Par to man bija izdevība pārliecināties pēc gadiem 40. Tas bija 1986.gadā. Tajā laikā strādāju par Rīgas 9. arodvidusskolas direktoru. Skolā ar militāro apmācību nodarbojās nelabojams šovinists, jūras kapteinis Vasilijš Buza. Viņam bija ļoti spēcīga „aizmugure” visaugstākajās militārajās aprindās. Iepriekšējās darba vietas viņu necieta, bet, zinot viņa iespējas, apgājās kā ar svaigu olu. Latviešu puišus šis „saldafons” nevarēja ciest ne acu galā un ļoti bieži viņus godāja par fašistiem. Tomēr vienreiz šis stulbenis iekautēja savu sievas māti, kas pazēlojās milicijā, un man radās iespēja atbrīvot viņu no darba par amorālu rīcību. Tad nu pret mani vērsās padomju militārā varenība. No Maskavas atbrauca komisija ar ģenerāli Bokovu priekšgalā, kur, starp citiem pārmetumiem, tika atgādināta arī mana saistība ar „meža brāļiem”. Es, protams, dabūju daudz ciest, bet tai laikā jau Latvijā gan cekā, gan čekā bija pietiekami daudz reāli domājošu un nacionāli noskaņotu cilvēku, kuri palīdzēja man no šīs ķezas izkulties. Daudzi no šiem cilvēkiem dažus gadus vēlāk palīdzēja arī Latvijas neatkarības atgūšanā.

Bet tajos tālajos pēckara gados to oficiālo padomju varu neviens sevišķi par pilnu neņēma. Visi gaidīja, kad nāks angļi vai amerikāņi, un tad atkal sāksies citi laiki.

Kad vajadzēja rakstīt paskaidrojumus, kāpēc laikā nav apstēti plānā paredzētie lauki, viena no skanulietēm uzrakstīja: „Marijai Dadzītis ūdens pa virsu”, un viss. Ar to viņa gribēja teikt, ka lauki vēl ir pārāk mitri. Tas gan nepārliecināja partorgu Pētersonu, un viņš pats jūdza zirgu, ara un ecēja tā, ka smiltis vien gāja pa gaisu. Tomēr atbalsta vietā viņš radīja vielu jautrām pārrunām. Saprota, ka tāda divvaldība ilgi pastāvēt nevarēja, un iekšlietu karaspēks sāka nacionālo partizānu apkarošanu. Tā izpaudās mežu un zemnieku māju pārmeklēšanā, šaušanā pa visādiem iespējamiem mērķiem un arī zagšanā. Pēc vienas tādas kratīšanas mēs vairs mājās neatradām vairākus kilogramus sviesta un sudraba kabatas pulksteni, kas bija vienīgais laikrādītājs visā mājā. Tādi pasākumi tika dēvēti kā cīņa ar bandītiem, bet īstenībā tika rīkoti, lai iebaidītu vietējos ļaudis.

Tomēr arī šādos pasākumos reizēm varēja uzjautrināties. Tajos gados trūka daudz kā, tai skaitā, nebija iespējams iegādāties arī ziepes, kuras vārtījām paši. Šim procesam bija nepieciešamas ziepju zāles (laikam kodīgais nātrijs) un dažādi dzīvnieku subprodukti, tai skaitā – zarnas, kuras mūsu pusē sauca arī par desām. Visu to lika lielā katlā un vārīja. Pēc tam savārīto masu atdzēsēja, sagrieza gabalos, un ziepes bija gatavas lietošanai. Todien vecmāte Marija bija beigusi ziepju vārīšanu, un katls ar visu šo smirdīgo virumu stāvēja ķēķa vidū

uz klona. Šai laikā mūsu māju kārtējo reizi ielenca krievu karavīri. Iekšā gan ienāca tikai divi, laikam komandieri. Rādot uz katlu, viņi sāka tirdīt vecomāti, kas neko paskaidrot nevarēja, jo neprata krievu valodu. Talkā tika saukts vecaistēvs, jo viņš Pirmajā pasaules kara laikā bija dienējis cara armijā un kaut cik prata krieviski. Cik sapratu, tad krievu virsnieku uzmanību bija piesaistījis lielais katls ar nezināmu saturu, un viņi acīmredzot domāja, ka tur top pusdienas bandītiem. Arī viņu jautājumu vecaistēvs iztulkoja savā vīzē un teica savai sievai: „Viņi prasa, no kā tā putra tiekot vārīta.” Vecmāte tad pateica: „Nu saki, ka no desām.” Tas viss tika pārtulkots vienā vārdā – „kolbasa”. Vienu krievu virsnieku tas ne visai pārliecināja, un viņš ar pirkstu paņēma no katla ziepju masu un iegrūda sev mutē laikam, lai pārliecinātos, kā tad garšo tā desa. Pēc tam gan viņš dikti splaudījās, lamājās un piesauca māti, laikam jau domāja, ka gals klāt. Vēlāk vecaistēvs teica, ka viņš izgājis ārā un teicis saviem zaldātiem, ka šajās mājās tādas desas vārot, kuras tieši vajagot dot tiem bandītiem, tad nevajadzēšot ar tiem karot, jo viņi paši nobeigšoties.

Protams, „meža brāļi” arī bija dažādi. Mūsu māju tuvumā uzturējās Tirzītis, cik toreiz nopratu, izglītots cilvēks. Reizēm partizāniem piebiedrojās arī mūsu kaimiņš Kārlis Bogdanovs. Viņam bija kārtīga kaujas šauteņa, un no tās, man par lielu prieku, reizēm tika taisīti lieli blīkšķi. Tomēr 1948.gada vasarā čekistiem izdevās nacionālo partizānu grupā kā radistu iefiltrēt savu agentu, sagūstīt grupas vadītāju Kārli Rusovu un piespiest viņu izziņot partizānu sapulci Slieķu purvā, netālu no mūsu mājām. Tas varēja būt vasaras otrajā pusē, iespējams jūlija mēnesī. Es atrados mājas pagalmā, kad pēkšņi sākās mežonīga šaušana no automātiskiem ieročiem. Zināju, ka tādos gadījumos jākrīt zemē un jāmēģina slēpties. Tā kā nekādas slēptuves tuvumā nebija, tad paslēpos aiz liela akmens. Laiku pa laikam intensīvā šaušana tika pārtraukta, un tad skanēja kaut kādi kliedzieni, acīmredzot tie bija aicinājumi „meža brāļiem” padoties. Tomēr atbildes vietā skanēja tikai vientuļi šauteņu šāvieni. Pēc tam ložu krusa atkal turpinājās, un dažas krita arī uz mūsu mājas jumta. Pēc kādas pusstundas šaušana aprima, un mūsu „Slēģu Skanuļu” māju aplenca krievu zaldāti. Pret logiem un durvīm tika nomērķēti ložmetēji, bet iekšā gan neviens nenāca. Tā nebija patīkama sajūta – atrasties zem ložmetēju stobriem. Tikai pret vakaru aplenkums tika noņemts, kad māja atkal kārtējo reizi tika pārmeklēta. Par šo kauju tā laika čekas priekšnieks Latvijā Vēvers raksta, ka bandītu grupa „Skanuļu” māju tuvumā tika iznīcināta. Īstenībā šai kaujā krita četri nacionālie partizāni – Pinka, Zamarīns, Spolītis un Preiss, bet lielākajai daļai grupas izdevās izglābties. Nošautie partizāni turpat tika aprakti un vēl šodien nav pārāpbedīti. Nav uzstādītas arī nekādas norādes vai piemiņas zīmes šai vietā. Dzīvi palikušie vēlāk pastāstīja, ka viņi paglābušies, pateicoties stirnām, kas bija nākušas kādus 100 metrus uzbrucēju ķēdei pa priekšu. Ieraudzījuši tādu medījumu „meža brāļi” bija sākuši šaut, savukārt, uzbrucēji to sapratuši kā kaujas sākumu un klājuši vaļā uguni no visiem ieročiem. Aplenkuma loks tai laikā vēl neesot bijis noslēdzies, un partizāni pa grāvi nokļuvuši līdz Tirzas upei un izkļūduši dažādos virzienos. Pēc šīs kaujas viņi grupā vairs nepulcējās.

Šajā gadā arī man bija pienācis laiks beigt savas partizāna gaitas meža vidū un sākt apgūt zināšanas skolas gaismā. Tereško Antons uztaisīja goda pastalas un pārtikas lādīti, un es tiku aizvests uz Abrupi, kur atradās četrgadīgā skola, tautā saukta par Nabagmāju. Savus pirmās klases biedrus neatceros, izņemot Jāni Apini. Viņš bija no Lielmeža un vienīgais klasē ar zābakos autām kājām. Laikam jau atceros tāpēc, ka kautiņu

laikā tie zābaki radīja dikti sāpīgus belzienus. Nākamajā pavasarī Jāni kopā ar vecākiem izsūtīja uz Sibīriju, un kopš tā laika viņu vairs neesmu redzējis.

Mācības skolā man radīja problēmas, lai gan lasīt biju iemācījies jau mājās un izlasījis Bībeli no viena gala līdz otram. Lieta tā, ka lasīt pratu tikai veco drukāto, tā saukto, ģermāņu šriftu. Tagad vajadzēja apgūt lasīšanu un rakstīšanu ar latīņu burtiem. Skolā pirmo reizi ieraudzīju elektrisko gaismu un noskatījos pirmo kinofilmu, kas laikam saucās „Berlīnes krišana”. Tās laikā, kad krievu zaldāts no ekrāna pavērsa automāta stobru pret mani un, kā man likās, plāja virsū uguni, es, kā šādas lietas jau pieredzējis, paspēju nozost zem soliēm. Redzot, ka pārējie paliek savās vietās dzīvi, es arī pēc brīža pametu savu paslēptuvi. Skolas piederumi – grāmatas, burtnīcas, rakstāmlietas bija ļoti trūcīgas. Rakstīt mācījāmies ar tērauda spalvām, kuras, ja nebija spalvaskātu, stiprināja kā nu kurš. Rakstu darbos spalvas tik ilgi trinām gar papīru, līdz tās pavisam nodila. Tad vēl notinām spalvu ar tievu kapara vadiņu, kas palīdzēja saturēt tinti. Arī tintes bieži trūka, un tad mēs tinti gatavojām paši. Šeit varēja izlīdzēties ar putekļos saberztu ogli, kuru pēc tam šķaidījām ar ūdeni. Arī pārtikšana bija trūcīga. Tie, kas dzīvoja skolā, visu nedēļu iztika ar līdzpaņemto devu, kāda nu kuram bija. Par cukuru nezinājām. Tā vietā lietojām no cukurbietēm vārītu sīrupu. Otrajā mācību pusgadā smagi saslimu un nokļuvu Cesvaines slimnīcā, kur man izglāba dzīvību. Vēl 1948.gadā padomju vara, lai sagrautu latviešu zemnieku jau tā trūcīgās pēckara saimniecības un piespiestu viņus iestāties kolhozos, veica dažādus ekonomiskos pasākumus, kuru padomju vēsturnieki nosauca par „kulaku” izspiešanas politiku. Katra mājsaimniecība tika aplikta ar dažādām pārtikas produktu nodevām un naudas nodokļiem. Ja kāds laikā nenogādāja pagasta valdīšanai piespiesto labības daudzumu, tad to iespundēja pagasta pagrabā un turēja tik ilgi, kamēr labības nodevas šā vai tā tika nokārtotas. Uzliktie naudas nodokļi bija milzīgi, un, protams, nevienā „Skanuļu” mājā tādas naudas nebija. Par nodokļu nenokārtošanu draudēja tiesa un cietums. Tā jau bija, runājot Ļeņina vārdiem, vistīrākā ekspropriācija, un mēs to arī sapratām kā vistīrāko laupīšanu. Vecāmāte veda uz tirgu gan vilnu, gan sviestu, tomēr visu nodokļu summu, kas bija vairāki tūkstoši, savākt nespēja. Tad talkā nāca nacionālie partizāni, kas sagādāja naudu, ekspropriējot to ekspropriatoriem, tādā veidā vēlreiz apstiprinot lielā vadoņa mācības pareizību. Arī pagasta vadību tas pilnībā apmierināja, jo galvenais bija plāna izpilde pēc grafika. Mūsu dienās šo periodu vērtē kā netiešās represijas pret latviešu tautu.

Nākošais periods, ko padomju leksikā sauca par „kulaku” iznīcināšanas politiku, sākās 1949.gada martā. Tad sākās masveida Latvijas cilvēku izsūtīšana uz Sibīrijas plašumiem. Tās bija tiešās represijas pret latviešu tautu. Arī „Skanuļos” visi gatavojās izsūtīšanai – kravāja mantas un krāja maisos kaltētas maizītes (suharus). Tomēr notika pats interesantākais, un no „Skanuļiem” netika izsūtīta neviena ģimene, kaut gan visi aktīvi atbalstīja „meža brāļus”. Dažiem arī tuvinieki bija atradušies latviešu leģionā, un noraidoša bija arī attieksme pret padomju varu. Nezinu, kas sastādīja izsūtāmo sarakstus mūsu pagastā un pēc kādiem kritērijiem viņi vadījās, tomēr izskatās, ka izsūtīja cilvēkus spēka gados no labākām un lielākām saimniecībām. Tādā veidā tika sagādāts lēts darbaspēks Krievijai, bet šeit, Latvijā, sagatavota bāze kolhozu dibināšanai. Vēlāk gan par sadarbošanos ar nacionālajiem partizāniem notiesāja un izsūtīja uz Vorkutu mūsu kaimiņu Kārli Bogdanovu. Kad atkal pēc gadiem 30 sastapāmies, viņš pastāstīja,

ka Vorkutas ogļu raktuvēs neesot varējis iemācīties pat krievu valodu, jo visapkārt bijuši tikai latvieši.

Otro mācību gadu sāku Piebalgas pamatskolā, kur par direktoru strādāja Pēteris Pikurs, varen stingrs, prasīgs un kreisi noskaņots vadītājs. Atceros, ka 1949.gada rudenī visi skolēni tika nostādīti skolas pagalmā, un tad nu direktors pavēstīja, ka mūsu valdībai tagad esot atombumba, pat lielāka un spēcīgāka nekā amerikāņiem. Bet tā jau viņam runāt lika ieņemamais amats. Direktora kundze, kas bija nākusi no Rubeņu dzimtas, bija daudz saprotošāka un iejūtīgāka. Vienreiz, kad skolas laikā biju saslimis un gulēju guļamtempā savā cisu gultiņā, viņa mani pacienāja ar medusmaizi un uzmundrināja. Pēc daudziem, daudziem gadiem man vēl izdevās viņu Piebalgā sastapt un pateikt par to paldies.

Tomēr arī šeit skolas puikas bija pārņemti ar partizānu dzīves romantiku. Pārspriedām krievu un vācu ieroču kvalitāti, un pat ienāca prātā doma uzspridzināt kādu vilciena sastāvu, jo sliedes šeit bija netālu. Tomēr toreiz Dievs mums bija žēlīgs, un, neatraduši nekādu spridzekli, ko novietot uz sliedēm, mēs no šīs domas atteicāmies. Šodien pat bail atcerēties, jo, ja tas terora akts toreiz būtu izdevies, tad šādas atmiņas nebūtu kam rakstīt. Laimīgi 1950.gada pavasarī pabeidzu 2.klasi un nonācu savas dzīves pirmajās krustcelēs. Tai laikā, pēc lielās izsūtīšanas, visi jau bija „labprātīgi” iestājušies kolhozā. Tika atņemti mājlopi un lauksaimniecības tehnika. Atstāja tikai 0,5 ha zemes un 1 gotiņu. Pie darba tajā kopsaimniecībā neviens jau lāgā negāja. Katrs vairāk turpināja saimniekot ar atlikušo mantību. Atceros, ka vienreiz vīri vāca sienu kolhoza lopiem. Atnāca, parunāja, sapīpēja „kūtspakaļu” (tā sauca pašaudzētu tabaku) un sakrāva vienu gubiņu, zem kuras tad arī atdusējās līdz dienas beigām. Par tādu darbu gada beigās tika izmaksāta attiecīga atlīdzība – 3 kapeikas par darba dienu un vēl kāda sauja graudu.

Lielākā daļa kolhoza lopu nākamā ziemā aizgāja bojā, jo siena nebija un govīs baroja ar egļu skujām. Tauta jokoja, ka tad nu govīs piena vietā došot terpentīnu.

Tā kā mūsu „Slēga Skanuļu” māja no skolas atradās 18 kilometru attālumā un zirgs, kas bija nodots koplietošanā, tur arī ņēmis galu, tad vecāmāte man pateica skaidri un gaiši, ka, ja es gribot palikt dzīvot šeit, tad skolu apmeklēt man vairs nebūšot iespējams. Es, protams, par tādu variantu biju sajūsmā un nešaubīgi piekritu. Ja tas tā būtu noticis, varbūt Piebalgā šodien būtu viens īstens mežstrādnieks vairāk, kas kārtīgi dzertu šņabi un daudz nedomātu par apkārtējo pasauli. Tomēr manas karstākās vēlēšanās netika ņemtas vērā, un šī paša gada rudenī mani nogādāja Rīgā, kur es no Pikura kļuva par Mājenieku, un tur aizkavējos kādus 50 gadus.

Vēl pa starpu iznāca studēt Pēterburgā, toreizējā Ļeņingradā, un tur iepazīt citu Krieviju. Krieviju, kurā virmoja Jeseņina, Brodska, Mandelštama un Jevtušenko gars. Pie šņabja glāzes bieži tika apspriesta neatkarības ideja. Un es nešaubos, ka vairāk nekā pēc 20 gadiem šie paši cilvēki izgāja ielās, lai atbalstītu Baltijas valstu neatkarību. Bet tas jau ir cits stāsts.

Tagad jau 7.gadu atkal dzīvoju Piebalgā un neesmu atmetis cerību atjaunot savas dzimtas „Slēgu Skanuļu” mājas. Sieva Astrīda gan saka, ka cerība esot muļķa mierinājums, un manas nākošās mājas esot tepat tuvāk – Pūķu silā. Bet vai tad viens kārtīgs Piebalgas puisietis ies klausīties meitiešu plāpā?! Pašam sava galva un sava darīšana.

Jānis Mājenieks „Grāvniekos”

8.marts - vajag vai nevajag!?, bet atcerēties ir interesanti...

Jautājumi dažādām sievietēm un dažādas atbildes sagaidījām.

1. Ko tev nozīmē 8.marts?

Ilze K.: Atmiņas saistās ar Māmiņu dienu.

Regīna B.: Šovs darbā vai ģimenē.

Ilga K.: Jaukas atmiņas un pārsteigumi.

Maija Ķ.: Labas atmiņas.

Ņina K.: Tieši 8.martā ir mana dzimšanas diena. Ziedi, apsveikumi- reizē ar to, ka drīz nāks jauks un skaists laiks – beigsies ziema.

2. Kāds tev bijis visskaistākais 8.marts?

Ilze K.: Man patika tas laiks, kad meita bija pirmklasniece.

Regīna B.: Kad bija mazi bērni un sveica viņi no sirds. Tas tad arī bija skaistākais.

Ilga K.: Tie bija dēla skolas gadi jaunākās klasītēs, kad bija tad Māmiņu diena.

Maija Ķ.: Māmiņdienu Piebalgas skolā ar sirsnību un mīlumu.

Ņina K.: 2002.gada 8. marts, kad kopā ar bijušajiem klasesbiedriem svinējām manu svētku dienu- brīnišķīgs salidojums! Arī šogad „salidojām”- skaisti. Protams, arī pārējie septiņi astotie marti kopā ar saviem mīļajiem.

3. Kāda tava mīļākā puķe?

Ilze K.: Parastā petūnija man patīk.

Regīna B.: Gladiolas un dālijas.

Ilga K.: Tulpes, pīpenes, lilijas.

Maija Ķ.: Baltās dzejnieku narcises.

Ņina K.: Mīļākā puķe? Tā vienu nemaz nevar izdalīt, priecājos par visām, īpaši par tām ar spēcīgu smaržu. Īpaši piesaista orhideja.

4. Kāda ir tava mīļākā nodarbošanās, vaļasprieks?

Ilze K.: Kopt dārzu, priecāties par puķēm visos gadalaikos, rudenī patīk plūmes.

Regīna B.: Lasīšana.

Ilga K.: Adīšana, ceļojumi.

Maija Ķ.: Gribētu paceļot, bet atļaujos minēt krustvārdu mīklas un palasīt, arī labu dzeju.

Ņina K.: Man patīk minēt krustvārdu mīklas, rušināties pa puķu dobēm (sēt, audzēt un priecāties).

5. Ko tu novēli sievietēm?

Ilze K.: Būt optimistēm!

Regīna B.: Sievietēm novēlu labu veselību, māmiņām - bērnu audzināšanās saprātu, bet visām kopā dzīves gudrību: „Divas lietas taisi vaļā uzmanīgi – muti un naudas maku!” (Als Kaponi)

Ilga K. Veselību, mīlestību, dzīvesprieku!

Maija Ķ.: Spēku pacelt galvas arī tad, kad to gribas nokārt uz leju!

Ņina K.: Mīļās sievietes, mīliet sevi, priecājieties par sevi un dzīvi, esiet laimīgas un katru dienu smaidiet!

Cerot, ka atbildētājas atšifrēsiet – redakcija

Viesošanās Polijā

No 25.februāra līdz 3.martam mēs – Sandra Strēle, Ulla Logina, Zanda Liedskalniņa, Maija Apsīte, Eva Matīsa un Inese Kustova – piedalījāmies COMENIUS projekta “Tradicionālās mākslas tehnikas” sanāksmē Polijā.

Dobrovo Gorņicas 5. pamatskola – 200 gadus veca ar stabilām mācību un audzināšanas tradīcijām.

Patīkama, tīra, koša vide. Līksmi, dzīvespriecīgi skolēni.

Skolā mācās apmēram 400 skolēni no 1. līdz 6. klasei.

Viesojoties skolā, saskatījām vairākas līdzības ar mūsu skolu – uzcelta skolas piebūve ar sporta kompleksu, skolēniem ir iespēja darboties daudzās ārpusstundu nodarbībās, skolas un Polijas vēstures liecības sakopotas un eksponētas skolas muzejā.

Mums ļoti gribētos arī savā skolā – peldbaseinu, kurā katrai klasei notiek 1 stunda nedēļā; brīvā laika istabu, kurā bērni var uzturēties pēc stundām, spēlēt galda spēles, nodarboties interešu grupās.

Skolēnu darbus projekta ietvaros apgūtajās tehnikās jaunpiebaldzēni varēja aplūkot grāmatnīcas Ziemassvētku noformējumā un mūzikas skolas jubilejas koncerta izstādē kultūras namā.

Atgriezāmies ar iespaidu bagātību un jaunām idejām turpmākajam darbam.

Sāksim gatavoties Turcijas un Polijas kolēģu un skolēnu uzņemšanai Jaunpiebaldzēniem maija beigās.

Maija Apsīte, mākslas skolas skolotāja

Polijā dzīvoju Dobrovo Gorņicā ģimenē, kurā bija arī 12 gadus veca meitenīte, viņu sauc Magdalēna, vecāki Ādams un Barbara.

Polijā vislabāk man patika ekskursija uz Krakovu – Sāls raktuvēm. Sāls raktuves bija ļoti lielas, no sāls bija izgredtas statujas. Brīnos, cik tās bija skaistas! Ļoti patika muzeji un lielās baznīcas.

Bijām arī pie pils, kur kādreiz dzīvojis pūķis. Tas traucējis visiem mieru, līdz parādījies drosminieks, kurš pārģērbās par aitu un ielavījās pilī. To pūķis uzzinājis un apēdis drosminieku, bet drosminieks bijis gudrs un sācis pūķi no iekšpuses durstīt, kamēr pūķis uzsprādzis. Tagad pie pils stāv statuja par zīmi, ka tur dzīvojis pūķis.

Inese Kustova, 8.b klase

Šis ceļojums manā atmiņā paliks kā skaists piedzīvojums citu tautu kultūru un svešvalodu pasaulē. Man pats svarīgākais bija izkopt un paplašināt savas valodu zināšanas un iepazīties un apgūt citu tautu mākslas tradīcijas. Bija lieli pārbaudījumi, piemēram, zināt gan angļu valodu, gan krievu valodu, un tam visam papildus apgūt poļu un turku valodu. Bet ar lielu gribu un vēlmi to turpinu vēl joprojām, jo abas šīs valodas ir skaistas, tādēļ tās mācos vēl aizvien. Prieks un laimes sajūta bija satikt un iepazīt cilvēkus, kas ir tik sirsnīgi un atvērti. Piedzīvojumi, skaistas vietas un brīži bija neizsakāmi daudz. To visu nevar aprakstīt, jo šis skaistums jāredz pašam un jāizjūt ar savu dvēseli un sirdi. Izsaku lielu pateicību, ka man deva iespēju piedalīties šajā projektā. Paldies!

Eva Matīsa, 11.klase

Vārds jauniešiem

TAS DZĪVĒ MAN NEKAD NEBŪS VAJADZĪGS...

Kurš gan savulaik, skolas solā sēžot, nav uzdevis neinteliģenti skanošo jautājumu – nu kam gan man tas dzīvē vajadzīgs?! Domāju, skolotājiem jau nelabi metas no šiem jautājumiem, un drīz vien par tiem teorijas līmenī tiks izdota grāmata. Bieži vien cilvēkam, tai skaitā arī skolēnam, nepietiek laika padomāt par jautājuma vai apgalvojuma būtību dziļākā nozīmē.

Kad sāku mācīties ķīmiju un fiziku, vakaros *zubroties* virkni bezjēdzīgu formulu un vienādojumu, tātumā sūtīju skolotājiem lāstus par to, ka viņi nesaprot – manā nākotnē tās bijušas nebijušas. Nebūšu ne fiziķis, ne ķīmiķis! Nu tad kam man tās? Šodien secinu, ka šad tad ir gan vajadzīgas gūtās zināšanas un prieks, ka reiz skolotāji man tās lika mācīties. Taču mana dzīves ceļa gājumā esmu nonākusi pie svarīgākas pieturvietas, uzdodot nevis vairs šos, gribētos teikt, smieklīgos jautājumus, bet gan domājot globālāk par savu dzīvi un nākotnes iespējām. Esmu apzinājusī gandrīz visas tās lietas vai ne-lietas, kas dzīvē man nekad nebūs vajadzīgas. Saraksts ir diezgan garš un, domājams, līdzīgs sabiedrības vairākumam, ja par to padomātu cītīgāk.

Pirmām kārtām, roku liekot uz sirds, varu apgalvot – man nekad dzīvē nebūs vajadzīgas problēmas un nelaimes. Bet tās pašas, protams, uzrodas ne sauktas, ne aicinātas. Es nerunāju par dzīves sagādātajiem šķēršļiem, kas padara cilvēku stiprāku un norūda viņa raksturu. Tādus vajag un ne vienu vien, - citādāk no cilvēka neizveidosies unikāla personība ar savu Es. Es runāju par milzīgām problēmām un likstām, kas cilvēku sagrauj gan morāli, gan fiziski, līdzī nesot neizturamas sāpes. Tās degradē sabiedrību kopumā, jo viens indivīds ietekmē arī otru, ne tikai pats sevi un savu dzīvi.

Nekad man dzīvē nebūs vajadzīgs naids, bet es varu nīst; nekad man nebūs vajadzīgas bailes, bet es baidos; nekad nevajadzēs man trūkumu un ierobežotību, bet gadās arī tos just, nekad dzīvē nevajadzēs man šaubas, bet es šaubos...Tieši šo iemeslu dēļ, šo pretrunu dēļ nedrīkst teikt NEKAD! Tas ir skarbs vārds un nepakļaujas patiesībai. Viena lieta ir tas, ko uzskatu sev par (ne)vajadzīgu, pavisam cita - kas dzīvē notiek un var notikt. Tādēļ man nekad dzīvē nebūs vajadzīga pārliecība, kas sāktos ar vārdu „nekad”!

Anda Dzenža

Sarmīte Āboltiņa

Es ticu...

Es ticu pavasarim,
tas nepievils.
Ar sauli dziedēs
ziemas tumsā
sirdi gurušo
un rokās
jaunu darba veiksmi liks.

Es ticu upēm,
tās šalcot
ledu salauzīs
un, brūnām straumēm mirdzot,
pretī saulei skries.

Es ticu pūpoliem,
tie, liegā vējā draiskojot,
par ziedēšanu stāstīs,
kā baltus mākonīšus bērs.

Es ticu laimei
zilo vizbuļziedu krāsā –
reiz zilos ziedos saplauks
viss mans saules krasts.

Piemiņai (27. martā skolotājam Pēterim Knāķim aprit 80)

Ābeļdārzā ābolus garšo skolasbērni, bet vai zinām, ka tos stādīja arī skolotājs Pēteris Knāķis, zied rododendri aiz dīķiem... Viss sākās ar kādreiz... vai toreiz...

Un nemaz jau tas nebija tik sen. 1966. līdz 1984.gads – nostrādātais laiks Jaunpiebalgas vidusskolā.

Ar prieku, ar lepnumu skolotājs Pēteris Knāķis stāstīja par kolektīva, skolēnu un viņu vecāku padarīto, raudzījās ar optimismu pasaulē un plānoja, un „perināja” jaunas un jaunas idejas. Daudzas izdevās īstenot. Akmensdārzs, dīķi un augi, tiltiņš, muzejs ar 1977.gada rododendriem... Tikai skolas vēsturē viss pamatīgi ierakstīts, kas aiz kā tika no jauna plānots, veidots, kopts. Un šobrīd ne jau tas ir svarīgākais. Nozīmīgākais ir tas, ka skolotāju Pēteri Knāķi atceras un atcerēsies vēl daudzi, jo viņa aizsāktu darbu turpina daudzas paaudzes un vienmēr tiks pieminēts skolotājs Pēteris Knāķis kā ideju radītājs un viņa sieva Astrīda, kas prata iecerēto lieliski realizēt dzīvē.

Radīt arvien ko jaunu, laikam jau tas Pēterim Knāķim bija nācis līdzī no tiem direktora 12 darba gadiem, kas pavadīti Berķenes skolā.

Jaunpiebalgas vidusskolas skolotāji, kuri kopā strādāja, noteikti atceras, kā kolēģis dziedāja ne tikai pasākumos, bet dziedāja Tautas korī „Beverīna”, prata spēlēt un vadīja teātru spēlēšanu. Un laboja neskaitāmos domrakstus, runāja dzeju, mācīja to mīlēt saviem audzēkņiem. Visu darīja no sirds. Arī audzināja klases.

Spēcīgi koki aug skolas parkā, dzejas kāpnes joprojām uzrunā viesus, kas ciemojas pie mums. Cenšamies turpināt... Bet vai skolas dīķus savstarpēji savienot izdosies, kā to bija iecerējis skolotājs Knāķis?

Vien ābeļdārzā ābeles rudenī joprojām nes augļus, un manīgākie skolas bērni (tāpat kā toreiz) pirmajos zaļajos ābolos iekož. Vai āboli saldāki vai rūgtāki kā toreiz? Grūti pateikt. Tikai tie ir citi bērni, nu jau citi laiki, un skolotājs Pēteris Knāķis no 1984.gada atmiņās.

Pēteris Knāķis

Dziesma par murķeli

Saulainā mežmalā uzaudzis murķelis,
Stāvot uz pazema kāta.
Saulīte silda, vairs neauro ziemelis,
Cik tādai sēnītei prāta.

Aug pašā taciņas malā kā nomesta
Rūķīšu cepure brūnā
Dienām tā balodams bez kāda iemesla,
Sēdēdams zaļganā sūnā.

Uzmanies, murķeli, liekas, ka nelaikā
Esi tu mežmalā audzis.
Zini, ka bieži te vāvere draiskuļo,
Pamanīs, nāks tevi raudzīt.

Atradīs, zibinās mīlīgām actiņām,
Ļoti tu patiksi viņai.
Saņems tad tevi tā brūnganām ķepiņām,
Tālākais likteņa ziņā.

Dzīvesbiedre, atnesot Pētera Knāķa dzejoli par pavasari, piebilda, ka visās goda dienās Pēteris Knāķis bija kopā ar „Beverīnu”. Dzimšanas dienā – 27. martā, tas ir skolu brīvdienās, – Beverīnas kora nometne vai braucieni, bet 29.jūnijā Pēterdienā - Dziesmu svētki. Beverīnieši un koris Pēterim bija ļoti pie sirds. Dziedāšana viņu priecēja, sajūsmināja. Būt šajos cilvēkos, tas bija kaut kas īpašs viņa dzīvē.

Pēdējais beverīniešu apsveikums 1983.gada 27.martā:

„Pēter!

Lai vēl ilgi te zem saules

Cits ar citu tiekamies!

Kaut tik spēks un dūša būtu

Visiem kopā turēties!”

V. Johansone

(Turpinājums no februāra numura)

Jautājumi un atbildes

Skolotāja, Sarma, kas Tev ir devis gandarījumu šajos gados?

– Vispirms jau pats fakts, ka Jaunpiebalgai ir sava mūzikas un sava mākslas skola. Ne jau visi pagasti ar to var lepoties. Ja nebūtu mana naivuma pirms 20 gadiem un Sandras neprāta 10 gadus vēlāk, tad nezinu, kā būtu. Par sevi zinu vienīgi to, ka šodien es neko tādu vairs neuzsāktu. Šodien piebaldzēni var lepoties ar savu bērnu panākumiem konkursos, festivālos, izstādēs ne tikai Latvijā, un es esmu priecīga, ka liktenis mani ielicis šajā skaistajā zemes stūrītī.

Kā māmiņa es priecājos par to, ka manām meitām ir bijusi iespēja mācīties un pabeigt mūzikas skolu, kas nebija lemts mums ar tēti. Ne jau viss gāja tik gludi. Arī mana jaukā, nu

jau skolotāja, Aija kādā dienā paziņoja, ka uz mūzikas skolu vairāk neies. Šodien viņa saka: „Nemaz nezinu, ko es tagad darītu, ja būtu izstājusies no mūzikas skolas.”

Man gandarījumu sagādā mani fantastiskie kolēģi. Es priecājos, ka liktenis mani savedis kopā tikai ar labiem cilvēkiem, uz kuriem var paļauties. Reizēm man liekas, ka es varētu arī nebūt. Katrs zina savu darbu un izdara to pēc labākās sirdsapziņas. Šeit ir ļoti laba aura. Pa visiem šiem gadiem nav bijis neviena vērā ņemama konflikta mūsu starpā. Mums visiem skola ir mūsu otrās mājas, un tā mēs arī izturamies viens pret otru un pret savu skolu.

Un vēl – man vienkārši patīk mans darbs. Un vēlme – lai katrs bērns justos labi!

Tev noteikti ir atmiņas un kaut kas sakāms par kolēģiem un darbiniekiem...

Ina Iljučonoka – strādā no skolas dibināšanas. 26 absolventi. Divas audzēknes – Ieva Damroze un Aija Petrovska turpinājušas muzikālo izglītību un kļuvušas par mūzikas skolas skolotājām savā skolā. Viņas audzēkņi bieži pārstāvējuši skolu dažādos konkursos un festivālos, ieguvuši godalgotas vietas, tai skaitā Valsts konkursu finālos Rīgā. Galvenā iniciatore šobrīd tik iecienītajam konkursam „Par Em. Dārziņa prēmiju”. Šobrīd reizēm pietrūkst viņas ideju, jo par savu galveno dzīves vietu ir izvēlējusies Balvus.

Tālivaldis Narvils – strādā no skolas dibināšanas. 22 absolventi. Četri no viņiem – Kaspars un Kristaps Upmaļi, Sanita Šuriņa, Normunds Zvejnieks turpinājuši vai turpina muzikālo izglītību. Sanita – šobrīd flautas skolotāja savā skolā, Normunds – fagotists Latvijas Nacionālajā operā, Kristaps mācās Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolā. Ļoti daudz viņa klases audzēkņu pārstāvējuši skolu konkursos un festivālos, ieguvuši godalgotas vietas, tai skaitā Valsts konkursu finālos.

Tālis ir tas, kurš vasarās rūpējas par skolas remontiem. Ar lielu rūpību un mīlestību veicot katru sīkumiņu, vārdu sakot, nekad neatsaka, ja viņam palūdz kaut ko izdarīt ārpus darba laika vai viņam veicamajiem pienākumiem.

Dace Krūze – kokles skolotāja. Jaunpiebalgā strādā 18 gadus. Uz darbu brauc no Cēsīm. 17 absolventi. Žēl, ka autobusu satiksmes dēļ nodarbības pēdējos gados notiek tikai Vecpiebalgā un vietējiem bērniem ir liegta šī skaistā instrumenta spēle. Pašlaik atpūšas un audzina savu mēnesi veco meitiņu.

Zaiga Dubova – klavierspēles skolotāja. Jaunpiebalgā strādā 13 gadus. 13 absolventi. Strādā ar bērniem gan Vecpiebalgā, gan Jaunpiebalgā. Katru nedēļu mēro pie mums ceļu no Cēsīm. Ļoti optimistisks cilvēks. Tieši optimisms ir tas, kas palīdzējis tikt pāri ne vienai vien nopietnai dzīves problēmai. No darba brīvajā laikā (rītos), Zaigu redzam raitā solī, staigājot pa Piebalgas apkārtni, katru dienu savus 6 – 8 kilometrus. Darbā vienmēr ierodas ar frāzi: „Cik jauki es šorīt izstaigājos!”

Māra Viksna – vijolspēles skolotāja. Jaunpiebalgā strādā 13 gadus. 5 absolventi. Viens audzēknis turpina mācības mūzikas vidusskolā. Atrodas nepārtrauktā kustībā starp Gulbeni, Cēsīm un Jaunpiebalgu, vidusskolu, mūzikas skolu, Tautskolu. Taisni brīnums – kad un kā viņa to paspēj?

Gunta Kalniņa – teorētisko priekšmetu skolotāja. Jaunpiebalgā strādā 13 gadus. Pie mums atnāca no Jelgavas. Šobrīd

paralēli darbam mūzikas skolā lielu uzmanību velta savai zemnieku saimniecībai „Kalna Pakalniēši”.

Māra Beķere – teorētisko priekšmetu skolotāja. Pie mums strādā 13 gadus un māca bērnus Vecpiebalgā, pati dzīvo Cēsīs.

Aija Petrovska – pedagoģiskais stāžs 12 gadi Jaunpiebalgā. Izteiktas pedagoģiskas dotības. Māca klavierspēli, ērģeļspēli, vada „Žagariņus”, sagatavojot interesantas programmas. Vada māmiņu ansambli kultūras namā un izmisīgi cenšas pabeigt maģistrantūru.

Ieva Damroze – māca klavierspēli. Ir mūsu pirmā izlaiduma absolvente. Ar pārtraukumu pie mums strādā 10 gadus. Ļoti labi saprotas ar bērniem. Pašlaik audzina mazo

Valterīti un darbā atgriezīsies rudenī.

Sanita Šuriņa – flautas skolotāja. Mūsu skolas absolvente. Pie mums strādā 7 gadus un brauc uz darbu no Rīgas. 11 absolventi. Viens turpina izglītību mūzikas vidusskolā. Aktīvi gatavo audzēkņus konkursiem. Ieguvusi godalgotas vietas ar saviem audzēkņiem. Diemžēl samazinājusi darba slodzi pie mums un domā pamazām strādāt tikai Mārupē un Olainē.

Inga Eihentāle – klavierspēles skolotāja. Mūsu skolas absolvente. Pie mums strādā 4 gadus. Māca klavierspēli Rankas reģiona bērniem. Šogad gatavojas beigt maģistrantūru.

Egita Vanaga – klavierspēles skolotāja. Strādā pie mums pirmo gadu. Brauc uz darbu no Gulbenes. Pati saka, ka mums esot ļoti jauki bērni.

Aija Dimza – flautas skolotāja. Dzīvo Smiltēnē un auklē pusgadu vecu meitiņu. Strādā pirmo gadu, pati vēl mācās RPIVA. Būs ļoti laba skolotāja.

Sandra Strēle – mākslas programmas izveidotāja Jaunpiebalgā. Pateicoties Sandras uzņēmībai, Jaunpiebalga ir tikusi pie savas Mākslas skolas. Apveltīta ar izdomu, talantu un uzņēmību.

Zanda Liedskalniņa – mācību daļas vadītāja. Pilnībā atbild par Mākslas skolas darbu. Mūsu piebaldzēnu vietējā māksliniece. Tik-

līdz kādam kaut ko vajag, tā meklē Zandu.

Maija Apsīte – skolotāja Mākslas skolā. Strādā otro gadu. Pārsvarā strādā ar mazākiem audzēkņiem.

Talīta Rozenblate – skolotāja Mākslas skolā. Strādā trešo gadu. Māca mākslas vēsturi.

Rudīte Rupaine – apkopēja un sētniece mūzikas skolā. Pateicoties viņai, man liekas, ka mums ir vistīrākā un sakoptākā iestāde pagastā. Es parasti aizrādu, lai viņa tik daudz nestrādā. Mūzikas skola darbojas sešas dienas nedēļā, bet Rudīte strādā visas septiņas.

Līga Knāķe – kurinātāja mūzikas skolā. Rūpējas, lai mums vienmēr būtu silti. Aukstajās dienās, pat svētdienās, skolu kurināja divas reizes. Mums ir fantastiski kārtīgs malkas šķūnis. Liekas, ka visas pagalītes sazāģētas un sakrautas ar milimetra precizitāti.

Anita Zariņa – kurinātāja un apkopēja Mākslas skolā.
Anita Auziņa – bibliotekāre, jo no šī gada skolai no KM tika iedalīta pusslodze šim darbam.

Ilze Auziņa – tikko ar šo mēnesi strādā par lietvedi.

Juris Petrovskis un Askolds

Liedskalniņš – centīgi palīdz savām dzīvesbiedrēm tikt galā ar vīriešu darbiem skolās.

Sarma Petrovska

(Un Sarma nevar vien nopriecāties par jaukajiem cilvēkiem, ar kuriem nākas būt kopā ikdienā.)

Kāpēc skolēni apmeklē mūzikas skolu?

Jūlijs: „Man nepatīk iet uz mūzikas skolu, bet liek tētis ar mammu. Instrumentu klarneti vēl nekas, - patīk spēlēt, bet solfedžo stundas nepatīk. Klarneti man māca skolotājs Tālis. Labi saprotamies. Varētu jau es arī labāk spēlēt, bet pats pārāk maz patstāvīgi spēlēju.”

Evita: „Tā pārdomājot, nemaz neliekas, ka būtu pagājuši 7 gadi, kopš ar dziesmiņu „Āvu, āvu baltas kājas” pārkāpu Mūzikas skolas sliedzi. No sākuma bija bailes un nedrošība, jo viss – jauns un svešs. Bet ar laiku pie visa pamazām pieradu un mūzikas skolas nodarbības kļuva par manu ikdienu.

Domāju, ka, mācoties mūzikas skolā, esmu daudz vairāk ieguvusi, nekā zaudējusi. Esmu satikusi jaunus un saprotošus pedagogus, ieguvusi jaunus draugus, braucot uz nometni „Vītolēni”, un tagad piedalos Smiltenes pūtēju orķestrī.

Protams, šo 7 gadu laikā ir bijušas arī asaras, slinkums atvērt solfedžo grāmatu vai klavieru, nepatīkamais uztraukums pirms ieskaitēm, šāds un tāds nedarbs un reizēm vēlme visam atnest ar roku. Bet bez tā jau nevar.

Vairs jau atlicis tikai viens gads, un tad jau viss. Prieks, ka esmu izturējusi.

Novēlu visai Mūzikas skolas saimei daudz laimes dzimšanas dienā!!! Izturību, panākumus un prieku arī turpmākajiem gadiem!”

Skolu beigušie audzēkņi atceras

Dita Vanaga: „Atkal mūzikas skola.. Tā sākās katrs mācību gads jau kopš 2. klases. Nē, pagaidiet!

Ne katrs. Sākumā man klavieres spēlēt gluži labi patika. Vēl tagad atceros, kā visu dienu gaidīju, līdz man atvedīs klavieres. **Manas klavieres...** tā-ā-ā-āda sajūsma! Ar mirdzošām acīm izteikts jautājums: “Tēt, kad varēšu sākt spēlēt?”

Tomēr, kad pirmais entuziasms noplaka un bija jāpieliek darbs, lai no tā lielā instrumenta ko vairāk par tā saukto “2 pirkstu plinkšņināšanu” dabūtu laukā, klavierēm mājās metu arvien lielāku līkumu. Cik nu tas bija iespējams, ņemot vērā, ka tās atradās manā istabā. Tā tas bija gadus 3 līdz 4, līdz skolotāja Ina Iljučonoka „saveda” mūs kopā ar Lauru Bārdiņu, lai pamēģinām. O! Tas bija kas jauns. Pirmie kopīgie skaņdarbi,

kopīgais uztraukums pirms koncertiem, sajūsma par to, ka sapratāmie gandrīz vai no pusvārda, brīnišķīga atvieglojuma sajūta par labām sekmēm ansambļos, un spēlēšana atkal iepatīkās.

Atmiņā palikuši vēl tādi sīkumi – laika maiņa par stundu-pulksteņa pagriešana laikā pirms solfedžo stundām, šo stundu kavēšana, dažreiz pilnīgi tīšām, par ko skolotāja Gunta bija allaž puktīga..

Šie gadi mūzikas skolā paskrējuši tik ātri. Nevēlos apgalvot, ka tagad par visām varītēm vēlos atgriezties, bet.. jāatzīst - mazdruscītiņ pietrūkst..

Tagad, kad skola pabeigta, var teikt, ka tā devusi prasmes, kas noderēs arī turpmākajai dzīvei - prasmi sajust, saprast mūziku,

rēķināties ar citiem, ieadzinājusi disciplīnu un arī atbildības sajūtu, kaut mazliet, bet arī prasmi ņemt to, ko skolotājs dod, un arī ticību sev - es arī protu un varu skaisti spēlēt..

Vēlos pateikt paldies skolotājai Inai par to, ka tagad protu nospēlēt savas mīļākās dziesmas un ne tikai uz klavierēm. Skolotājai Sarmai paldies par to, ka tagad ar lepnumu varu teikt, ka zinu, kas ir Pēteris Čaikovskis, skolotājai Guntai par to, ka protu atšķirt lielu tercū no mazas. MILZĪGS paldies Jums!

Arī vēlējums skolas kolektīvam – pilnveidot un rosināt mūzikas pasaulei visus, kas spēj novērtēt to, ko šī skola spēj dot.

Un audzēkņiem, kas mācās, – spēt ne tikai - novērtēt, arī ņemt, ko skolotāji dod.”

Līna Laukubriede:

„Visskaistākās..varbūt banāli ir teikt, bet, ja tā patiešām domāju, ir atmiņas par Jaunpiebalgas mūzikas skolu. Tā manā atmiņā vienmēr paliks kā kaut kas īpašs..

Patiesībā, laiks, ko atceros no savas bērnības, saistās tieši ar mūzikas skolu, jo tā ir pirmā ko atceros! Tai ir sava smarža un skaņa..

Kā jau visiem, kas sāka apmeklēt mūzikas skolu, arī man to ātrāk gribējās pamest. Vajadzēja sevi piespiest, lai apmeklētu stundas. Bija jau arī „bastrošana”! Atceros, kā biju jau nolēmusi iet prom, bet Aijiņa pierunāja palikt – un ziniet, – nenožēloju ne mirkli! Nevar jau tā pateikt, cik daudz man šī skola ir devusi, jo daudziem tie būs tikai tukši vārdi! Tikai tie, kas ir pabeiguši, sapratīs! Un neesmu dzirdējusi nevienu sakām, ka nožēlo, ka ir pabeidzis.

Iespējams, ka lielu lomu nospēlēja, ka šī ir lauku skola. Visi visus pazīst, arī skolotāju kolektīvs ļoti draudzīgs. Mūzikas skolā vienmēr bija rosība, vienmēr kaut kas notika. Varbūt

tieši tādēļ tā uzlādēja ar emocijām..gan pozitīvām, gan dažreiz negatīvām.

Tikai zinu vienu: ja man būtu iespēja atgriezties, es to noteikti darītu – gan pie šī laika, kas tika skaisti aizvadīts, pie mūzikas un draugiem, kas tagad paliks uz mūžu, gan pie laika, kas bija mana bērnība!”

Agita Cerusa:

„Tā ir mana vismīļākā skola, ko atceros! Tā vienkārši ir, jo viss tas, kas tajā notika, skolotāji, kurus tur satiku, un uzstāšanās piedzīvojumi, – bija mans. Mana specialitātes skolotāja Tabita Marhela man bija kā vecākā māsa (tādas sajūtas mani pārņem, kad sevi atceros), kuru ļoti respektēju un mīlēju.

Interesanti, ka pati sevi no mūzikas skolas laika īsti neatceros, bet visi notikumi, braucieni, koncerti, mācību stundas manī saglabājušās kā fotogrāfijas.

Ļoti mīļš bija ceļš uz Mūzikas skolu – gan pēcpusdienās pēc Pikurskolas, gan no mājām “Pura Jaunzemos”, gan vēlāk, kad pārcēlāmies tuvāk Jaunpiebalgas vidusskolai. Īpaši fascinējoši man tas likās pavasaros, kad viss sāka zaļot, šķīlās bērzu un papeļu pumpuri, un plauka pirmās puķītes. Tās visas ir tādas īpašas un siltas atmiņas par bērnu dienām.

Cik sevi atceros, mani neviens uz mūzikas skolu iet nepieda, tā bija mana izvēle, pat uz iestāšanāsiem es gāju bez vecāku klātbūtnes. To dienu es labi atceros, ka biju strādāt vasaras praksi Pikurskolas laucīņos. Īsti nezinu, vai man bija tīra mute un rokas, bet iestāšanāsiem biju klāt pa taisno no turienes.

Manuprāt, vislabāk ir tad, ja bērns pats vēlas mācīties mūzikas skolā, bet dažkārt gadās, ka interese rodas tikai vēlāk, kad ir bijusi saskarsme ar dažādiem instrumentiem, izveidojusies sapratne par instrumenta skanējumu un radošo darba procesu. Bieži vien ļoti liela ietekme ir skolotājam, kas pasniedz instrumenta spēli vai kādu citu stundu. Sevi atceroties, – man tiešām ļoti patika manas specialitātes stundas pie Tabitas Marhelas (toreiz Liepiņas)! Šķiet, ka tas bija arī impulss turpmākām studijām. Un mana skolotāja man deva tik daudz, ka manī nebija ne mazākā šaubu graudiņa par citas profesijas izvēli.

Par skolotājiem. Varu teikt, ka man patika visi! Mūzikas skola vispār toreiz bija tāda īpaša, kur man patika uzturēties arī tad, kad manas mācību stundas bija beigušās. Skolotājas bija allaž modīgi ģērbusās, un skolotāji bija cauri un cauri džentlmeņi. Tas viss man kā skolniecei bija kaut kas jauns, neparasts un ļoti pievilcīgs, jo šī mazā sabiedrība un aura skoliņā iesēja mūsu (audzēkņu) dzīvēs daudz sapņu, cerību un ticības, ka šajā pasaulē ir daudz kas vairāk, ko apgūt un mācīties. Par to varu teikt milzum lielu paldies ikvienam skolotājam, jo mēs bieži mācāmies un saņemam garīgās vērtības no tiem skolotājiem, ar kuriem mums nav bijusi tieša saskarsme.

Mūzikas skolai novēlu – vienmēr saglabāt tikpat sirsnīgu, saliedētu un brīnišķīgu kolektīvu kā toreiz– pirms 20 gadiem! Jo katrs, kas šajā skoliņā reiz ir bijis ilgāku vai ne tik ilgu laiku posmu, ir atstājis gabaliņu no savas sirds. Un vienmēr at-

cerēties, ka šajā Dievišķajā pasaulē mēs katrs esam unikāls un ļoti, ļoti īpašs! Laiki mainās, dzīves ritējums kļūst arvien straujāks, bet īstums nekad nemainās, to mēs uztveram ar savu dvēseli kā vakar, tā šodien, un tā būs arī rīt.”

Mūzikas skolas divdesmitgadē 2007.gada 10.martā

„Mūzika ir maģija un spēks,” saka Aija mūzikas skolas jubilejas koncertā. Klausītājus priecē V.Dārziņa „Prelūdija” Zanes Alksnītes izpildījumā. Satraukuma pilnie brīži

skolēniem, kuri spēlē, skolotājiem, kuri mācījuši, un vecākiem, kuri gaida...brīnumu. Var sajūst, ka Sandra Briede uz Mūzikas skolu iet ar prieku. Dzirdot J.S. Baha „Polonēzi” no 2.svītas h-moll, tirpiņas skrien pār kauliem no sajūsmas. Var aizvērt acis un neredzēt, tikai ļauties skaņu varai, lai dvēsele tālu var pacelties. Un tad nāk skaistā salīdzinājums ar atlidojušiem gulbjiem. Skan melodijas, bet sevišķas skaņas no klarnetes prata izvilināt Kristaps Upmalis – Jāzepa Mediņa mūzikas vidusskolas 4.kursa audzēknis. Visiem zināms – kādreiz– mūsējais. Klavieres, klarnetes, saksofons, trompete,

flauta un fagota, vokālie ansambļi...to visu mums bija lemts dzirdēt. Vēl skan vijoles. Kuplā vijolnieku ansambli....

„Par laimi, ka mums liktenis dāvājis tik burvīgu direktori,” saka T. Narvils, un sarkanās gerberas nes skolotāji savai direktorei Sarmai Petrovska. Sveicieniem pievienojas Strenču un Smiltenes mūzikas skolas, Cēsu Alfr. Kalniņa mūzikas vidusskola, bet uz mācībstundu par E. Dārziņu aicina „Jāņaskolas” muzeja vadītāja Ieva Čaklā.

Visilggadīgākie skolotāji – Sarma, Ina un Tālis saņem IZM Goda rakstus, Atzinības rakstus – Māra Vīksna, Aija Petrovska, Gunta Kalniņa, Zaiga Dubova.

Drīz pumpurs ar pumpuru mērosies

Neticami, ka pēc aukstajām ziemas dienām tik silti jau spīd saule. Uz pavasari. Atnāks dienas ar vēl siltāku sauli, ar jaunām cerībām.

Lai Jums atkal no jauna izdodas jauniem putnēniem dailes un mūzikas spārnus dot!

Lai izdodas savu jūru rast un radīt! Lai viņo gadi! Lai plaukst jauni talanti!

Lai spēks Mūzikas skolas kolektīvam no jauna un atkal no jauna iecerēto piepildīt!

V. Johansone

Skolas ziņas

Mūzikas skolā februārī

15. februārī seši 7. klavieru klases audzēkņi – Krišs Spalviņš, Jānis Zārdiņš, Jānis Krams, Evita Rusova, Sabīne Rubene un Madara Grīvāne sekmīgi nokārtoja „standartus” klavierspēlē. Ar īpaši labu priekšnesumu skolotājus priecēja Krišs Spalviņš.

22. februārī mūzikas skolas klavieru klases audzēknes **Sabīne Blūma** (sk. Egita Vanaga), **Gunita Kļava**, **Elīna Vovere** (sk. Inga Eihentāle) un **Zane Alksnīte** (sk. Ina Iljučonoka) ar labiem rezultātiem piedalījās Valsts konkursa klavierspēlē II kārtā Valmierā. **Zane Alksnīte** tika izvirzīta uz konkursa III kārtu Rīgā. Paldies skolotājiem un audzēkņu vecākiem!

Vidusskolā

Rajona olimpiāde politikā un tiesībās vidusskolēniem.
sk. I. Elksne

Elīna Poste – 12. kl.

Rajona olimpiāde latviešu valodā vidusskolēniem.

sk. Z. Althabere, I. Prīse, J. Glāzere

Liene Šakina – 10. kl. – atzinība

Madara Ontužāne – 11. kl.

Elīna Poste – 12. kl.

Rajona olimpiāde krievu valodā. sk. I. Balode

Katrīna Ahmetova – 12. kl. - 2. vieta

Ieva Kazāka – 10. kl.

Intars Ozols – 8. a kl.

Svetlana Jefimova – 8. a kl.

Konkursā piedalījās A. Jermaks, K. Tiškova, K. Ahmetova – 12. kl.

Paldies skolotājai Mārai Vīksnai!

Rajona Oranžā bumba - 1. vieta. Sk. S. Vlodare

Jūlijs Morozs – 5. kl.

Elvis Elksnis – 5. kl. - labākais spēlētājs

Oskars Gusts – 5. kl.

Emīls Posse – 4. kl. - labākais spēlētājs

Mārgers Ozoliņš – 4. kl.

Jurģis Pētersons – 4. kl.

Sangvids Ivanovs – 4. kl.

Gatis Kamenis – 4. kl.

Kārlis Pētersons – 2. kl.

Edžus Nedēļa – 1. kl.

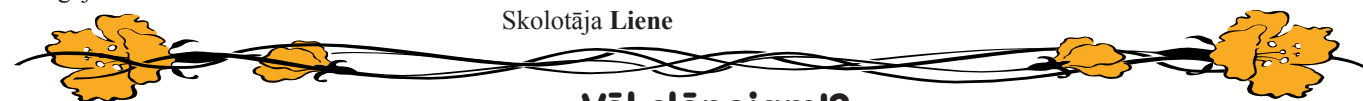
Rajona olimpiāde ģeogrāfijā. Sk. R. Gansone

Ilgvalds Ivanovs – 11. kl.

2007. gada 21. februārī Jaunpiebalgas vidusskolā notika konkurss “**Laimīgais pāris**”. Konkurssā piedalījās no katras klases viens zēns un viena meitene. Pusfinālā startēja vienpadsmit pāri, no kuriem seši izvirzījās finālā. Par konkursa uzvarētājiem kļuva 12. klases skolēni: Lelde Pauga un Jānis Lapiņš. Balva – dāvanu karte Līva ML. Skatītāju simpātiju balvu ieguva 10. klases skolēni: Liene Misiņa un Mikus Spalviņš. Balva – brīvbiļete uz diskotēku. Otro vietu finālā ieguva 11. klases skolēni: Madara Ontužāne un Artūrs Razguļajevs. Trešo vietu – 9. b klases skolēni: Ieva Jakobija un Lauris Dāvids. Pārējie dalībnieki saņēma veicināšanas balvas. Paldies dalībniekiem, paldies žūrijai par darbu, kā arī sponsoriem par vērtīgajām balvām!

Skolotāja Liene

Vēl slēpojam!?

Viesturs Eglītis no skolotāja Vitālija saņem vadošus norādījumus, uzmundrinājumus.

Jautāts par sacensībām, skolotājs Vitālijs Skrebelis saka: “Vēl jau zaudējam. Skolēni slēpoja no sirds un ātri. Atkušņos neslīd, jo inventārs nav mums tas labākais. Vasarā arī neesam strādājuši. Nākošgad plānojam, ka veiksies. Jāizdodas, ja vasarā strādāsim, tad ziemā varbūt... nē, jābūt!” Tad arī – lai nākošajā ziemā būtu pietiekamā daudzumā sniegs, un – lai izdodas!

Novēl skolotājs Vitālijs Skrebelis, bērnu vecāki un līdzjutēji.

Latvijas čempionāta 3. posms slēpošanas sprintā. No kreisās – Mārtiņš Smilgins, Pēteris Beķeris, Daumants Lūsa, Henrijs Eglītis.

Pirmo aprīli gaidot...

Sakarā ar reģionālo reformu pēc ilgām pārrunām attiecīgajās instancēs ir panākta vienošanās par satiksmes uzlabošanu pašvaldības teritorijā. Pa dzelzeļu maršrutā Drusti – Ubeja– Piebalga un atpakaļ kursēs dīzeļdrezīna. Par vēlamajiem atejas un ienākšanas laikiem iedzīvotāji tiek lūgti sniegt priekšlikumus. Ir izsludināts konkurss uz drezīnas vadītāja un konduktora vietu (priekšroka vietējās pašvaldības ļaužiem, LR pilsonība vēlama, bet nav obligāta).

Saņemts ES fonda finansiāls atbalsts skolas rekonstrukcijai un renovācijai. Tā kā darbu apjoms ievērojams, nebūs iespējams tos pabeigt līdz septembrim. Kā pagaidu mācību nams izraudzīta kādreizējā pienotavas ēka. Vasaras brīvlaikā skolēni un viņu vecāki tiek aicināti aktīvi piedalīties pienotavas pārkārtošanā, lai telpas piemērotu pagaidu klasēm un nodrošinātu plānotā mācību procesa neizbēgamību.

Bezgalā skaistu velti – tā saucamo bijušās slimnīcas zaļo māju – šajās dienās saņēmuši Piebalgas lauksaimnieki. Tur tiks iekārtots Piebalgas zemnieku šūnas atbalsta centrs (PZŠAC), kurā kopējus konsultēs speciālisti, darbosies zemes komisija, kā arī augsnes apstrādes darbarīku noma mazdārziņu īpašniekiem. Zaļo domāšanu padziļinās no centra pieaicināti lektori.

Ar nākamo mēnesi par darbu ārpus Latvijas robežām darbadevējas valsts pensiju sāks saņemt arī pirmā jaunpiebaldzēniete. Sarunā sieviete neslēpj savīņojuma asaras un prieku par negaidīto vēsti, pensijas apjomu un gandarījumu, ka turpmāk viņa būs vēl lielāks atbalsts ikdienas rūpju maktajiem bērniem un mazbērniem. Savu vārdu, summu un adresi laimīgā pensionāre saprotamu iemeslu dēļ lūdz neminēt.

Lieldienās šo pavasara svētku programmas ietvarā pagasta mājas zālājā būs krāsotu olu izstāde. Savējās nest un pie-reģistrēt pie sekretāres, jo noslēgumā skaistāko un stiprāko īpašnieki tiks apbalvoti!

Turpinās atļauju izsniegšana elektrozevejai. Atļauju izņemt jāuzrāda dzīvības apdrošināšanas polise. Interesentiem ieteicams pasteigties, jo atļauju skaits ierobežots.

Tirgus laukumā tuvākajā sestdienā tiks uzstādīta pārvietojamā tualete. Visu vajadzību kārtošana vismaz sākumā bezmaksas. Pirmo klientu gaida pārsteigums! Sekojiet reklāmai!

Ziņas sagatavoja **E.Jokupēteris**

Piebaldzēni!

No 2006.gada marta virtuālajā pasaulē darbojas mūsu Jaunpiebalgas mājas lapa.

Adrese: www.jaunpiebalga.lv Tās veidotāji ļoti vēlas saņemt no iedzīvotājiem informāciju, kas varētu tikt ievietota mājas lapā un būtu interesanta interneta lietotājiem.

Uzņēmējdarbības veicējiem tā varētu būt laba reklāma.

Informācija par Jaunpiebalgas mājas lapu:

e-pasts: biblio@jaunpiebalga.lv

t. 4107903

Gaidām Jūsu atsaucību!

Drēbes

• Jaunā mēnesī nedrīkst drēbes šūt, lai cilvēks valkājot nav smags.

• Vecā mēnesī šūtas apakšdrēbes grauž, jaunā – negrauž.

• Kas dzimis rīta gaismā, tam jāvalkā gaišas drēbes.

• Jaunus apavus un drēbes vajagot ienēsāt piektdienās un sestienās, tad tie labi un izturīgi nēsājas.

• Jaunas drēbes nekad nevajag mest uz gultas, jo tad tām nebūs piekrišanas.

• Kad jaunas drēbes mugurā, otrs piesit trīs reizes un saka: "Viens, divi, trīs, lai ātrāk plīst!"

• Vecā mēnesī jāvēdina drēbes, lai kodes nemetas.

Zvaigznes

• Zvaigznes esot Dieva acis.

• Katram cilvēkam ir viena zvaigzne pie debesīm.

• Kad cilvēks dzimstot, tad viena zvaigzne pie debesīm iedegoties, kad mirstot, viena zvaigzne nokrīt.

• Ja tai brīdī, kad zvaigzne krīt, kaut ko iedomājas jeb vēlas, tas piepildīsies.

• Kad ir nozvaigžņojušās debesis, tad būs jauks laiks.

• Ja ziemā pie debesīm redz daudz zvaigžņu, tad gaidāms auksts laiks, ja maz – silts.

• Kad redz zvaigzni krītam, tad vajag kaut ko vēlēties un iemest mezglu kabatas lakatiņa stūrītī vai citur, tad vēlēšanās piepildās.

Uzmanību, zemnieki!

Līdz 30.aprīlim LAD jāiesniedz pieteikums atbalstam par pārraudzībā esošu slaucamu govī (Ls 34.-). Veidlapas var saņemt LAD vai pie piena pārraudzes un lauksamniecības darba konsultantes.

Katram savs dullums

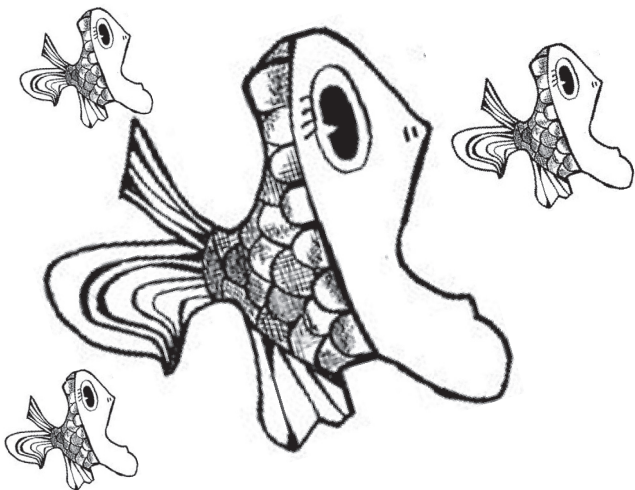
Copes vīri tiek turēti par jokainiem. Nu šķiet, ka trakam jāpaliek, lai nosēdētu visu dienu uz ezera, reizēm neķeras un tāpat kā no mājām vadīts - „ne asakas”, - tāds bez asakas arī atgriežas. Tomēr mundrs, dzīvespriecīgs un ne jau materiālo apstākļu spiests tur tupējis. Un saka, ka Dievs šiem par vienu cokes dienu mūžam divas dienas klāt pieliekot.... Lai nu kā, vai dienu dēļ vai prieka pēc, atpūsties vēlme vai citi iemesli mudinājuši doties ceļā.. Katrs izvēlas savas makšķerēšanas vietas, zivju ķeršanas ierīces, ēsmas. Un šoziem- gadalaika sākumā zemledus makšķerēšanai bija grūti laiki. Jautāti- ko dara? Viens no makšķerēšanai teica: „Nu nav jau tas, kas uz aizsaluša ezera, arī rīki citi, bet, ko lai dara, ja ledus nav.” Otrs - atbildēja: „Tā arī jābūt tie paši vasaras makšķerēšanas rīki.” Bet nu jau labu laiku diezgan bieži brauc prom tālu no mājām. Uz Peipusu. Rītā krietni agrā gaismiņā, nē, vēl pilnīgā tumsā jāizbrauc, lai ar krēslu jau varētu urbt pirmo caurumu ledū un gaidīt. „Tur gan parasti bez asakas mājās neatbraucot,” tā papildina dzirdēto sievas.

Katram savs dullums. Tāpat par jokainiem var uzskatīt tos, kuri sacenšas ar kartingiem vai kāpj kalnos, vai vēl kādas citas ekstremālas nodarbošanās.

Tāpēc arī es visiem Piebalgas makšķerēt gribētājiem – vīriem un arī sievietēm novēlu – ne asakas!

Īstos „copēt” gribētājus centās izprast V.J.

*Ja ziema ir auksta – būs silts pavasaris.
Ja garas lāstekas – būs garš pavasaris.
Ja ziemā mežs skan – vasarā būs pārkonis.
Ja ziemā ir pārkonis – būs vējaina vasara.
Ja mežā ilgi stāv sniegs – būs slapja vasara.
Ja pavasarī nav palu – tie būs ap siena laiku.
Ja slapjš aprīlis – būs sauss jūnijs.
Ja pavasarī daudz miglu – vasarā būs daudz lietusgāzu.*

Minirallijā „SARMA 2007” piedalījās daudziem pazīstamiem piebaldzēni Atis un Nauris Bruņinieki. 1600+ klasē visos sešos ātrumposmos labāko rezultātu guva brāļi Nauris un Atis. Lūk, ko Atis un Nauris pēc sacensībām pastāstīja korespondentei Ivetai Kaminskai.

Vai labais rezultāts nav pašiem pārsteigums?

Atis: „Īstenībā jau ir. Kad nobraucām pirmo dopu (kontrolpostenis) un redzējām, ka tas ir labs, pat pārāk labs salīdzinoši ar citiem, tad brālis teica, lai neskatoties rezultātus, vienkārši lai braucām.”

Nauris: „Jā, braucām tā, kā braucām, lai neietekmētu sevi psiholoģiski. Mēs vairs neskatījāmies rezultātus.”

Kāda bija trase?

Atis: „Mums bija laba starta pozīcija.”

Nauris: „Trase bija laba. Pateicīgi bija tas, ka vairāk bija grants nekā ledus. Protams, bija arī ledus un „plūra”, bet pārsvārā tomēr bija grants.”

Atis: „Kur nebija mežs, tur ceļš bija jau diezgan plīks. Protams, bija jāskatās, nevarēja braukt ar acīm ciet.”

Vai atšķirās šie ceļa segumi arī pa dopiem?

Nauris: „Jā. Pirmajā posmā vairāk bija ledus un šķidrāis sniegs. Otrajā - vietām bija grants un „plūra”. Trešajā grants un dziļās rīses no iepriekšējām mašīnām.”

Atis: „Kā iebrauc mežā, tā jāuzmanās. Labi, ka mums bija beigu pozīcija un tajās viltīgajās vietās daudzi bija paspējuši iebraukt. Trijstūrīši bija salikti, un mēs zinājām, kur mums jāuzmanās.”

Cik sen jau braucat?

Atis: „Šis rallijs mums ir pirmais.”

Nauris: „Ķekavā mēs netikām uz starta, jo mašīnai „sabeidzās” kārba.”

Atis: „Vienreiz esam braukuši par noslēdzošo drošības mašīnu. Tas bija sen, vēl ar žiguli.”

Nauris: „Pirms tam abi braucām ziemas daudzciņā, brālis ir 2005.gada vicečempions. Es paliku 4.vietā, pēdējā posmā abi sev sagandējām rezultātu.”

Atis: „Varēju būt pirmais, un brālis – trešais. Tīri psiholoģiski neizturējām.”

Kā jūs sadalījāt, kurš būs stūrmanis?

Nauris: „Akmens, šķēres, papīrīt’s... Mēs sešas reizes mētām, visu laiku vienādi uzmetām, viss izšķīrās septītajā reizē.”

Atis: „Pirms Ķekavas rallija to darījām, kā sanāca, tā arī braucām.”

Ko varat teikt par „Golfiņu” šajā trasē?

Nauris: „Ko es varu teikt? Es neesmu braucis ar citu mašīnu.”

Atis: „Piedzīvojumi katrā ziņā bija diezgan pamatīgi.”

Nauris: „Bija jau tā, ka reizēm rokas palika stīvas.”

Publicējam daļu no intervijas. Ja vēlaties uzzināt ko vairāk, jāatšķir žurnālā „AutoEuro” 2007. gada Nr.10, 65.-66.lappuse. Uzzināsiet gan to, kas zēniem mācīja braukt, gan tālākos mērķus. Un, iespējams, kāds ieinteresēsies un palīdzēs finanšiāli...

Žurnālā ieskatījās V.J.

Pasākumi

8. aprīlī – plkst.13.00

Liiedienu jampadracis –
ārā pie kultūras nama.

- ♦ Olu krāsošana, ripināšana
 - ♦ Šupošanās
 - ♦ Atrakcijas, rotaļas
- ♦ Liiedienu dziesmas jums dziedās „Žagariņu māmiņas”

27. aprīlī – plkst. 21.00
Diskotēka

Plkst. 18.00

Koru sadziedāšanās koncerts – par godu Jaunpiebalgas kultūras nama jauktā kora 120 gadu pastāvēšanas jubilejai. Piedalīsies kori no Lizuma, Straupes, Jelgavas, Valmieras, Smiltenes, Valkas, Jaunpiebalgas.

Mīļi gaidīti visi bijušie un esošie Jaunpiebalgas jauktā kora diriģenti un dziedātāji.

Ieeja – bezmaksas

Paldies!

5.klase un audzinātāja saka paldies Sigitas māmiņai un tētim, Justa tētim, Zigmundam Althaberam, skolotājam Valdim Ganšonam par to, ka mūsu klase tapusi glītāka un mums ir patīkamāk tajā mācīties un dzīvot.

*Kam vajag vārdu un krāsu simtu?
Tik cilvēkam un ziedam, kas
iet uz pavasari...*

60

Lidija Ezergaile 10.04.1947. Emīla Dārziņa iela 3

65

Marija Markova 06.04.1942. Raiņa iela 8-2

70

Alberts Geronims Razgulaļevs 28.04.1937. Lejas Ķūģi

75

Biruta Lapiņa 27.04.1932. Rūpniecības iela 5-3

Virginija Iveta Lēgere 02.04.1932. Emīla Dārziņa iela 22

Gaida Biruta Nedēļa 07.04.1932. Lejas Pentuļi

85

Velta Ģermane 04.04.1922. Ozoliņi

Anastasija Smirnova 28.04.1922. Raiņa iela 10-3

92

Vilma Smildzēna 17.04.1915. Celmiņi

Apsveicam aprīļa jubilārus!

PATEICĪBA

*Sirds saplīsumi miljons gabaliņos un katrs no tiem nežēlīgi
sāp... Ļoti sāp.*

Pateicamies par morālo un materiālo palīdzību vidusskolas kolektīvam, visiem sākumskolas un bērnudārza darbiniekiem, bērnudārza I grupas bērniem un vecākiem, Alda klasesbiedriem un vecākiem. Paldies Ceļmalu, Ciekuržņu, Grīnbergu, Jansonu, Kasparžaku, Markusu, Ontužānu ģimenēm, Ilgai Pabērzi ar ģimeni, Dignai un Tavaru ģimenei, Zaķu ģimenei, Mārītei Apsītei, Zanei Baltai, Rasmai Bērziņai, Ivaram Matiņšņecam, Kasparam un Naurim Zirņiem, „WDL” administrācijai un personīgi Normundam Brēmeram, visām kafējnīcas „Kāpnes” darbiniecēm un visiem, visiem liels paldies, kas bijāt kopā mums grūtajā brīdī. Paldies par praktisko palīdzību, paldies, ka bijāt kopā ar mūsu ģimeni domās!

Avotiņu ģimene

Vetārste Anna Mackeviča gaidīs jūsu zvanus 7., 8. un 21., 22. aprīlī.

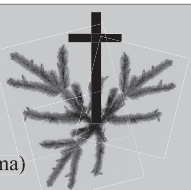
Tālr.29409709

Pārdod trīsistabu dzīvokli ar malkas apkuri. Zvanīt no 13.00 līdz 16.00 pa tālruni 4162237.

Līdzjūtības

*Tik dārgi nojausto - to
atņēma pēkšņi,
It kā sapnī lūstu ilgi,
raudāts no visa spēka-
sirds dreboši smaga.*

(Velta Toma)

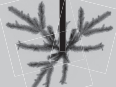

Dziļā sirsnībā un līdzjūtībā esam kopā ar Tevi, **Aldi**, un Tavu ģimeni.

**Bijušie klasesbiedri un audzinātājs
Jaunpiebalgas vidusskolā**

*Mēs jau nezīnām, vai laime ir zvaigzņi
turēt plaukstā
vai redzēt to mirdzam debesu laukos.
Vienalga- gribējām Tevi vēl satikt!*

Skumstam līdzī ģimenei, klases biedru
Arni uz kapu kalnu aizvadot!

**1996.gada izlaiduma klase un
audzinātāja**

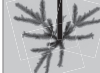
*Skaisti dzīvots, ja paliek zieda smarža
Tad, kad sen jau beidzies zieda mūžs.*
(B.Saulītis)

Esam, **Līga**, ar Tevi kopā bēdu brīdī,
māmiņu uz Balto kalnu aizvadot!

Kolēģes aptiekā

*Nekad nebūs tādu vārdu, ar ko mierināt,
ar ko izsmelt bēdu...*

Dalām sāpju smagumu ar Tevi, **Līga**,
māmiņu zaudējot.

Cesvaines draudzenes

*Mēs katrs kaut ko dārgu sevī nesam,
Ir katram, par ko smiet un asaras liet.
Pa vienu ceļu atnākuši esam,
Pa vieniem vārtiem jāaiziet.*

Miris **Jānis Medinieks**
60 gadu vecumā.

Izsakām līdzjūtību piederīgajiem!

JAUNPIEBALGAS PAGASTA PAŠVALDĪBAS IZDEVUMS

Redakcija: **Zane Althabere** tālr. 4162437 (darbā), 26345624 (mob.)

Vēsma Johansone tālr. 4162582 (mājās),
26615072 (mob.), e-pasts biblio@jvdc.edu.lv

Mājas lapas adrese <http://www.jaunpiebalga.lv>

Par skaitļu un faktu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstu atbild autors.

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.

Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce ir obligāta.

Iespiests SIA "Madonas poligrāfists".